

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Suster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 987

DE BROEDERS VAN DEN GOUDEN TRAP.

fr. 1.50

Voor de Chinees zijn evenwicht had hervonden, had Henderson zijn gewapende arm gegrepen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Broeders van den Gouden Trap

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**10 mooie Jeugdboeken
voor een Riks!
Zie bladzijde 32.**

HOOFDSTUK I.

EEN TREINOVERVAL.

Shanghai en Nanking zijn beiden Chineesche steden, zij zijn met elkander verbonden door een spoorlijn, die nog dateert uit den tijd, toen Chineezen niet in staat waren, zelf zulk een „uitvinding des duivels” tot stand te brengen, zoodat Engelsche, Duitsche en Fransche ingenieurs te hulp moesten worden geroepen.

Intusschen is het een Chineesche lijn, al is het werkkapitaal voor negentiende Engelsch, en er loopen dus Chineesche treinen op.

Dat wil zeggen, dat de reiziger verplicht is, zijn ziel in lijdzaamheid te bezitten, en er op te rekenen, dat hij wel eens een paar uren later zou kunnen aankomen op de plaats van zijn bestemming dan de dienstregeling aangeeft.

Vooraf in deze woelige tijden mag hij van geluk spreken, als hij goed en wel aankomt, in het bezit van al zijn bagage en van zijn ledematen.

Op dien laten middag, waarop ons verhaal een aanvang neemt, zaten er tamelijk veel reizigers in den trein, die met een sukkelgangetje blazend en proestend de helling beklom, die zich ongeveer twintig mijlen ten zuiden van

Nanking bevindt. De meesten daarvan waren Chineezen, waarvan er velen onmiddellijk aan hun kleeding als zoodanig te herkennen waren.

De wagens waren oud, verveloos en kreunden alsof het hun moeite kostte, de vaart van den locomotief bij te houden, ofschoon die ook al niet van de nieuwste was.

Maar het geld ontbrak in China, en als het er al was, dan school het op plaatsen, waar het niet behoort te zijn, of waar men het althans niet kon los krijgen.

In een wagon, die uitsluitend uit coupé's eerste klasse bestond, zaten een drietal mannen bijeen, die op den eersten aanblik hun landsaard verrieden. Het waren zonder eenigen twijfel Engelschen en zij zaten alleen in hun afdeeling.

Die mannen waren John Raffles, de groote avonturier, zijn trouwe vriend Charles Brand, en zijn niet minder verknochte metgezel en chauffeur James Henderson, een reus van een kerel, die het zelfs een Carnera moeilijk genoeg zou kunnen maken.

In de kleeding van die mannen was iets eigenaardigs. Voor den geoeffenden toeschouwer

immers, moest het aanstonds duidelijk zijn, dat die kleederen niet gekocht waren in Londen, en zelfs niet in een van de dure Engelsche bazars van Shanghai, of een andere groote Chineesche stad.

Integendeel! Zij zagen er uit, alsof zij met eenigen spoed en zelfs met overhaastig waren ingeslagen in een van die kleine Chineesche winkeltjes, waar men letterlijk van alles kan koopen, van thee tot automobielen, van een vulpenhouder tot een entree-bewijs voor een der verboden voorstellingen in een opiumkit aan de haven.

Het is waar, dat de automobiël maar zelden loopt, dat de vulpenhouder lekt en dat het entree-bewijs meestal vervalscht is.

Wat deze kleederen aangaat, het was maar al te duidelijk te bemerken, dat zij niet op maat waren gemaakt. De stof zag er echter tamelijk sterk uit, en dat scheen voor deze mannen de hoofdzaak te zijn.

Bagage viel er in de coupé niet te zien, met uitzondering van een tasch van bruin leder, die naast Raffies op de bank stond.

De drie mannen hadden zoeven den inhoud niet zonder guizigheid verorberd, van een lunchpakket, door een Engelsche firma geleverd, en pas toen de laatste kruimel verdwenen was, begon Brand:

— Het was hoog tijd, Edward! Ik kan niet zeggen, dat het brood erg versch meer was, evenmin als de kaas, of de lunchtong en wat de kip betreft, die had reeds lang begraven behooren te zijn, maar het is tenminste Engelsch voedsel, het zijn geen haaienvinnen, geen zwa uwnestjes, en geen honden-saucijsjes, en ik moet bekennen, dat ik uitgehongerd was.

— Brand, 'k zou je den raad willen geven, met wat minder minachting te spreken over de voedingsmiddelen, die je zoeven genoemd hebt, met uitzondering van de worstjes, die van hondenvleesch gemaakt zijn, ofschoon honderdduizenden Chineezen er verzot op zijn, zeide Raffles, half lachend, half ernstig. Ik geef je echter de verzekering, dat een goed toebereid gerecht van haaienvinnen uitmuntend smaakt, en dat soep van de beroemde zwaluwnestjes, een godenspijs is.

— Godenspijs of niet, Edward, zolang ik kan, zal ik mij blijven vergenoegen met Engelsche roastbeef en Engelsche conserven, hernam Brand schouderophalend. En mag ik nu eindelijk eens weten, wat je plannen zijn?

— Die zijn zeer eenvoudig, Brand. In de eerste plaats zullen wij ons zoo ver mogelijk verwijderen van Shanghai, niet alleen omdat

er tusschen de Chineezen en de Japanners gevochten wordt, maar omdat de grond er te warm is geworden voor lieden, die in een zeker bruin valies een bedrag van driehonderd duizend Yen meedragen, die zij aan een zekeren generaal Lie-Foe Shang ontnomen hebben.

Brand wendde verschrikt het hoofd in de richting van den smallen gangdeur, maar er was daar niemand te zien, en bovendien was de deur gesloten.

Toch zeide hij met eenigen angst in zijn stem:

— Praat daar niet zoo luid over om hemels wil! Het allerliefst zou ik zoo spoedig mogelijk weer vertrekken uit dit land, dat blijkbaar niet voor mij geschikt is. Het zal wel verbeelding van mij zijn, maar ik krijg den indruk, dat iedere Chinees, die ik tegenkom, mij met een schuin oogje aankijkt.

Hier werd Brand in de rede gevallen, door een bulderend gelach van Henderson die zich met de vuisten in de zijde gesteund achterover had geworpen. Geprikkeld vroeg Brand:

— Wat valt er te lachen, mijnheer Henderson. Vind je het zoo grappig?

— Verbazend grappig, mijnheer Brand, antwoordde de reus nog altijd lachend. Hoe zou een Chinees U op een andere manier kunnen aankijken, zij hebben toch allemaal scheeve oogen.

— Dat mag zijn, hernam Brand, nu toch ook lachend, maar dan kijken zij mij nog eens extra scheef aan. Om kort te gaan, Edward, ik zou je den raad willen geven, de eerste, de beste haven op te zoeken, vanwaar een snelle boot naar Londen gaat, en die schatten van keizerin Tzoe-Hsi maar kalm te laten op de plek waar zij op het oogenblik zijn.

— Hoe heb ik het nu met je, Brand, riep Raffles verbaasd uit, wij zijn immers juist met dit doel naar China gegaan.

— En wij hebben er al onze vliegmaschine bij ingeschoten, onze kostelijke wapens, een paar nieuwe koffers, en daarenboven ongeveer zeshonderd pond sterling in goud.

— Een reden te meer, Brand, om alles in het werk te stellen, de bandieten te vinden, die het graf van de oude keizerin plunderden, zelfs de kist openbraken, waarin zij lag en de vlucht namen met een vracht diamanten, parelen, gouden kostbaarheden en meer van dat fraais, zoodat het is, of men het verhaal van Ali Baba en de veertig roovers leest.

— Maar het is een krankzinnige onderneming in een land met vierhonderdmillioen inwoners te willen zoeken naar een half dozijn grafschenders, riep Brand op een toon van wanhoop.

— Zonder nadere aanduidingen zou het ook

zijn, als het zoeken van een naald in een hooiberg, Brand, maar ik heb eenige aanwijzingen en zoodra men daar in Shanghai de zaak van generaal Lie-Foe Shang en zijn geld wat vergeten heeft, gaan wij aan den arbeid. Nanking wordt voor mij slechts een stad, waar wij een weinig op ons verhaal moeten komen. Maar wat is dat?

De trein die toch reeds niet al te snel reed, vertraagde zijn gang nog meer.

Men bevond zich op dat oogenblik nog een achttien ta mijlen van Nanking verwijderd.

Raffles was opgestaan, en had de smalle schuifdeur, die de coupé van de wandelgang scheidde, geopend.

Door het raampje van die gang, kon men in de verte de uitloopers zien van het Fiu-niu-Shan gebergte, in het Westen gelegen.

Hier en daar waren die uitloopers tot dicht bij den spoorlijn vooruitgeschoten.

Men zag flauwtjes hier en daar een brok van een begaanbaren weg, die echter volkomen verlaten was. Er was overigens op deze plek niets te bespeuren, van eenige stad of dorp, noch van een boerenhoeve of een eenzaam huis.

De streek was woest en rotsachtig, de bodem ongeschikt voor den landbouw. Het gras was kort en droog, en men zag slechts een paar armzalige runderen, op de eindeloze grasvlakten, die in het oosten de lage spoordijk begrensd.

Raffles greep den riem van het raampje, en wist het met eenige moeite omlaag te trekken. Juist op dat oogenblik begonnen de remmen in den geheelen trein erbarmelijk te piepen, en de vaart verminderde nog meer.

Raffles had het hoofd daarbuiten gestoken, maar na een paar seconden trok hij het snel terug, trad de coupé weer binnen en opende haastig het bruine valies, waaruit hij een leger-revolver nam.

— Wat doe je? Wat is er? vroeg Brand in de hoogste verbazing.

— Roovers, antwoordde Raffles lakoniek.

Hij had zich overtuigd, dat alle kamers van het magazijn geladen waren en ging toen voort op den scherp korten toon, die hij slechts aansloeg als er gevaar dreigde. — Wapen je vrienden! Het gaat niet alleen om dit geld maar het gaat waarschijnlijk ook om ons leven.

Zonder verder nog iets te zeggen, trokken Brand en Henderson hun eigen revolvers te voorschijn, dompelden beurt om beurt in de bruine tasch, totdat die er gevuld met patronen weer uitkwam, die zij haastig in hun zakken lieten glijden.

Toen stormden zij weer den gang in, en Raffles en Brand bogen zich wat naar buiten.

Op deze plek beschreef deze lijn niet alleen een bocht, maar zij bleef nog altijd stijgen.

Na een paar oogenblikken gaf Brand een schreeuw:

— Daar, er ligt iets op de rails.

— Dat had ik zoeven al gezien, Brand, het is een met steenen geladen kar, die met opzet dwars over de rails is geworpen. Zie maar, daar komen wij al in de schaduw van de rots!

Op dat oogenblik stond de trein bijna stil. De versperring bevond zich toen nauwelijks twintig meters van de locomotief.

Met opeengeklemden lippen tuurde Brand over de steenachtige vlakke.

Snel als de wind kwamen daar zeker wel honderd mannen aanzetten, onder een woest geschreeuw, dat zelfs nu reeds hoorbaar was. Zij waren allen op kleine sterkbehaarde bergpaarden gezeten, vrij leelijk, maar met een bijna onbeperkt uithoudingsvermogen, en die konden klimmen als berggeiten.

Verreweg de meeste hunner waren met geweren gewapend, maar er waren er wel een dozijn die hun kromme blanke sabels luid schreeuwend boven hunne hoofden zwaaiden, terwijl zij hun paard de sporen gaven.

Er kon niet langer aan worden getwijfeld, die hoog met steenen geladen kar was opzettelijk op de rails geplaatst, op de plek waar een smalle overweg, zonder afsluitboomen, het spoor kruiste.

In den trein was aanstonds een paniek ontstaan en er waren maar zeer weinig reizigers, die hun kalmte wisten te bewaren.

Voor de ramen vertoonden zich eenige Westelingen en een daarvan, een man met wit haar reeds, schroefde rustig een karabijn in elkander, terwijl een nog zeer jonge vrouw, die sterk op hem geleek, met een bleek maar kalm gelaat een kistje patronen naast hem neerzette, op den bodem van de gang en toen neerknielde, zoodat haar hoofd bijna geheel achter het schot van den wagen verborgen was.

De man met het witte haar, begon met vaste hand de patronen in den houder te schuiven, naar buiten ziende, met zijn nog heldere lichtblauwe oogen.

— Die hebben het zeker meer bij de hand gehad, zeide Raffles, met een klank van verwondering in zijn stem.

Dan is China zeker het land waar zij wonen, zeide Brand met een bittere lach. Hier is men zulke zaken inderdaad gewend, nu het maakt,

in ieder geval op een ongezochte wijze een einde aan al onze onzekerheid. Zij zullen hier sterven. . . Er is geen sprake van, dat wij het tegen die honderden brullende duivels kunnen opnemen.

— Wij zijn in ieder geval verplicht, om het te probeeren Brand, zeide Raffles, koeltjes, en hij hief zijn groote revolver op, mikte bedaard en schoot.

Een der voorste bandieten hief beide armen ten hemel, tuimelde uit den zadel, en bleef met het gelaat in het zand gedrukt roerloos liggen.

Zijn goed gedresseerd paard, liep nog een paar passen voort, en bleef toen uit zichzelf stilstaan.

Maar over dat roerlooze lichaam heen bleven de anderen voortstormen, zonder ook maar een oogenblik hun loop in te houden.

Een kleine afdeeling rende met losse teugel op de locomotief toe, en een paar mannen klauterden met hun kromme sabel in de hand, als apen tegen de machine op en sloegen de ongelukkige machinist met een enkele houw neer.

Anderen drongen onmiddellijk door in de bagagewagen, na de afsluiting te hebben verbroken, door middel van een paar revolver-schoten.

In doodsangst gillend, poogden de reizigers zooals gezegd meerendeels Chineezers, aan den anderen kant den stilstaanden trein te verlaten, en velen kropen door de opengeschoven ramen.

Maar voor de bandieten was dit evenmin hun proefstuk, een dertigtal was reeds om den trein gegaloppeerd, en kon nu de vluchtelingen onder vuur nemen.

De armoedig gekleede Chineezers, werden zonder omslag meedoogenloos neergeschoten, maar de anderen, zij, die rijke kleederen droegen, werden op een hoopje opeengedreven, outwapend en met de vreeselijkste bedreigingen gedwongen, hun papieren te toonen, en hunne valiezen te openen.

En intusschen tikte de karabijn van den man met het witte haar regelmatig als een klok door, en bij schier iederen tik beet een der roovers in het zand.

Zoodra een van de leeggeschoten houders uit de machine wipte, stak de jonge vrouw, die daar geknield lag, den bejaarden schutter een nieuwen toe, en dan begon het tikken opnieuw, tot de zes kogels verschoten waren.

Raffles had reeds zijn derde man neergelegd, Brand had er twee gedood, en de bandieten begonnen te begrijpen, dat zij inderdaad met een zeer sterke tegenpartij te doen hadden.

Er werden eenige bevelen geschreeuwd, en een twaalfstal roovers trokken zich haastig terug achter een reusachtigen steenklomp en begonnen van achter die dekking den trein onder vuur te nemen.

Het was duidelijk, dat zij niet in het wilde schoten, maar zorgvuldig mikten.

Eensklaps hoorde Raffles boven het gegier uit een doordringenden kreet van smart en wanhoop.

Hij keek terzijde.

De man met het witte haar hield de karabijn nog in de hand, maar hij schoot niet meer, en zou ook niet meer schieten.

Hij leunde nu met den rug tegen de deur van de coupé, en Raffles zag hem langzaam opzij zinken, toen ontgleed het wapen aan zijn handen en daar lag hij nu stil op zijn rug, en zijn trillende hand streek zachtjes over het blonde haar van het meisje, dat zich over hem heen had gebogen en in wilde wanhoop haar smart utschreeuwde.

Raffles snelde op de kleine groep toe, trok het jammerende meisje met zacht geweld van den man af, en zeide ernstig :

— Dat moet gij niet doen, Miss, op deze wijze ontnemt gij hem het weinigje leven, dat nog in hem is.

Raffles beschouwde den zwaar gewonden man aandachtig, schudde het hoofd, opende de coupé-deur, en tilde hem met eindelooze voorzichtigheid op een der zitbanken.

Met de handen gevouwen, sloeg het meisje hem aandachtig gade, en vroeg :

— Hij is verloren, niet waar ? Hij is mijn vader.

Gij zult sterk moeten zijn, Miss, ik vreesde kogel is dicht onder het hart binnengedrongen gaat bij hem, maar raak hem zoo weinig mogelijk aan. Misschien kan hij U nog iets zeggen, ik zal zijn karabijn nemen want mijn revolver is mij zooeven uit de hand geschoten en waardeeloos geworden.

Bukkend ging Raffles naar de plek toe, waar het wapen lag, er waren nog drie patronen in den houder. Hij stak het wapen door het geopende portierraam, en wachtte op een gelegenheid.

Boven het rotsblok, op nauwelijks tachtig passen afstand, werd de loop van een geweer zichtbaar, en toen een klein gedeelte van een hoofd. Maar Raffles had aan dat kleine gedeelte genoeg. Droog als een zweepslag klonk het schot, daarginds kwam halverwege een lichaam te zien, met wildzwaaiende armen en viel toen achterover.

Raffles schoot nog twee malen, en toen zag hij, dat het kistje met patronen geheel ledig was.

Hij wierp het nutteloos geworden wapen neer, en snelde terug naar de plaats waar Brand, wiens wang bloedde door een schampschot, en Henderson nog altijd bleven doorschieten.

Maar de strijd was te ongelijk. De meeste

reizigers waren reeds dood of zwaargewond, of wel gebonden en machteloos gemaakt, en alles leek verloren, toen die paar dozijn bandieten onder een angstwekkend geschreeuw, van twee kanten tegelijk de gang kwamen binnenstormen.

HOOFDSTUK II.

DE TASCH VAN ZEEHONDENLEDER.

Brand had nog een enkele kogel op zijn revolver, en die eene kogel maakte een einde aan het leven van den vorsten man.

Toen snelden zij hun coupé binnen, in de hoop door het portierraam nog te kunnen vluchten, maar ook aan dien kant krioelde het van bandieten.

Henderson had zijn groot knipmes gekregen en geopend.

— Laat dat James, beval Raffles, er is nog een enkele kans op behoud en die bederven wij, door ons nog langer te verzetten.

Zwijgend gehoorzaamde de reus, knipte het mes weer dicht, en liet het in zijn zak glijden.

Juist vertoonden de eerste bandieten zich voor de deur.

Brand moest bij zich zelf bekennen dat hij maar zelden zulke gemeene door allerlei harts-tochten mismaakte tronies had gezien.

Twee hunner hadden sabels in de hand, en zelfs op dat oogenblik bewonderde Raffles de edele boog, den onberispelijken vorm van die wapens met hun ivoren grepen. Stellig hadden de bandieten ze uit de een of andere verzameling gestolen.

Een hunner had zijn zwaard reeds opgeheven, maar een man, die grooter was dan de anderen, met een trotsch duister gezicht, en die een aanvoerder scheen te zijn, sprak slechts een enkel woord, en drukte zijn arm neder.

Zijn zwarte oogen waren gevallen op de tasch van bruin leder, die nog altijd op de bank stond, of liever op de tweede tasch, die zich daarin bevond, en slechts ten halve zichtbaar was.

Terwijl zijn mannen door de stukgeslagen ruiten heen en door de open deur, Raffles en zijn metgezellen met revolvers en geweren in bedwang hielden, stapte hij langzaam binnen, en nam even langzaam de zwarte tasch ter hand.

Zij was van een maaksel, dat men in Europa volstrekt niet kent, vierkant en gemaakt van zeehondenvel.

De kleur van de tasch was diepzwart, en de vrij ingewikkelde sluiting was van zwaargedreven zilver.

De aanvoerder hief de oogen van de tasch naar Raffles op en keek hem een oogenblik met een zonderlingen doordringenden blik aan.

Toen schudde hij de bruine tasch leeg, opende de andere, lachte bij het zien van den inhoud, louter bankbiljetten en goudgeld, en stortte dien over in de bruine tasch.

Daarop deed hij iets, waarop Raffles zeker geen oogenblik gerekend had, hij haalde een zeer klein en scherp mesje te voorschijn uit een roodlederen etui, waarin ook nog een fijn nagelschaartje zat, en sneed met het puntige lemmet met een enkele haal de voering van de zwarte zijde open.

De verbazing van Raffles was groot, toen de man zijn vingers in de opening stak, en daaruit een klein opgevouwen stukje perkament te voorschijn haalde.

De aanvoerder zelf scheen daarop gerekend te hebben, want er toonde zich geen spoor van verwondering op z'n geel, niet onknap gelaat, toen hij het papiertje openvouwde, en den korten inhoud las.

Nog altijd zwijgend, deed hij het verdwijnen in een zak van zijn wijden om de enkels dichtgebonden pantalon van zwarte zijde, en weer richtte hij zijn doorborende gitzwarte oogen op Raffles.

Daarop vroeg hij in tamelijk goed Engelsch :

— Hoe kom je aan die tasch vreemdeling ?

— Die stal ik, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Het verheugt me voor jou, dat je de waarheid spreekt, ik zou geweten hebben dat je loog, als je iets anders zei. De tasch was het eigendom van generaal Lie-Foe-Shang, en hoe vreemd je dat ook mag voorkomen, aan die omstandigheid heb je je leven te danken, voorloopig tenminste.

Zonder zich om te keeren, beval hij aan zijn mannen, terwijl hij zich bediende van een Chinesch dialect, dat Raffles nauwelijks verstond:

— Bind hen, maar krenk nog geen haar op hun hoofd! laat een Uwer voor de tasch met geld zorgen. Hoeveel gevangenen?

— Veertien, meester, antwoordde een der bandieten.

— Weg dan met hen, en spoedig. Heeft men de telegraafdraden doorgesneden?

— Dat is onmiddellijk geschied, meester.

De aanvoerder knikte, en zeide, zich weer tot Raffles wendend:

— Bij de minste poging om je te verzetten, laat ik jullie het hoofd afslaan. Ik ben Kai-Poe En dit zijn de Broeders van den Gouden Trap!

— Dan was generaal Lie-Foe Shang er zeker ook een, zeide Raffles op zijn beminlijksten toon, maar Kai-Poe fronste zijn wenkbrauwen, en zeide dreigend:

Neem je in acht, vreemdeling en spreek niet op die wijze over hem. En nu voorwaarts. want er is al te veel kostbare tijd verstreken.

De drie mannen werden vlug gebonden door de bandieten, die blijkbaar verstand hadden van dit werk, en toen werden zij voortgedreven door de gang, op een wijze, die Henderson de uitroep ontlokte:

— Maar denken die gele duivels soms, dat wij markt vee zijn?

Aanstands na die woorden hief Kai-Poe de hand op, en de troep stond onmiddellijk stil. Voor zich en achter zich, hadden de drie Engelsen een muur van Chineezers, zeker wel zes rijen dik.

Maar Kai-Poe wrong zijn lenig, katachtig lichaam langs zijn mannen heen, totdat hij voor Henderson stil stond. Hij was bijna een hoofd kleiner dan de reus en moest tot hem opzien. Er lag haat en verachting in zijn zwarte oogen, toen hij zeide, tusschen zijn gele, spitse tanden door:

— De gele duivels zullen je toonen, onrein varken, waartoe zij in staat zijn.

Het volgende oogenblik had hij Henderson in het gelaat gespuwd. De reus verbleekte en stiet een dof gebrul uit van woede, zoo heftig rukte hij aan zijn touwen, dat zij kraakten, maar hij slaagde er niet in ze te verbreken, en bovendien duwde een der bandieten hem onmiddellijk de punt van zijn breeden vlijmscherpen dolk tusschen de ribben.

Met moeite bracht hij er uit, terwijl zijn anders zoo goedige blauwe oogen, vonken schoten:

— Daarvoor zul je boeten, gele aap!

Kai-Poe keek hem nog eens strak aan, met een wrangen glimlach om de dunne lippen, en toen ging hij zwijgend weer naar het hoofd

van zijn troep, en vlug had de ontlading plaats van alle reizigers.

— Je hebt je een doodsvijand gemaakt, Henderson, zeide Brand op zachten toon. Je hebt vergeten, dat die aanvoerder Engelsch verstaat en spreekt.

— Het brandt op mijn gezicht, mijnheer Brand zeide de reus op doffen toon. Het is, alsof ik met een ijzer gebrandmerkt ben. Een Europeaan te bespuwen.

Brand haalde even de schouders op, en zeide

— Met evenveel minachting spreken zij over ons, James. De westerling is voor hen een minderwaardig schepsel, een onreine.

Op dat oogenblik waren ongeveer alle reizigers die de overval overleefd hadden, op onzachte wijze uit den trein verwijderd, met stooten van de geweerkolven in hun rug, met prikken der groote messen en dolken.

Er was daar een troepje van omstreeks achttien Europeanen, de Chineezers stonden wat afzonderlijk. De blanken waren allen mannen, met een enkele uitzondering, het meisje, dat haar vader had geholpen bij het laden van zijn karabijn.

Het was duidelijk te bemerken, dat zij zich tot het uiterste moest inspannen, om zich te beheerschen. Zij was doodelijk bleek, zooals zij daar stond met de armen kruiselings op den rug gebonden, voortdurend en strak keek zij naar den trein, die het graf was geworden van haar vader.

Kai-Poe sprak zacht en snel met eenige zijner mannen, en haastig werden de reizigers onderzocht, en niet alleen hun persoon, maar ook hun papieren.

Ongeveer tien minuten later werd een troep van bijna veertig personen, waaronder zich zes blanken bevonden, omsingeld door een groot aantal bandieten, gevangen en weggevoerd naar den anderen kant van den stilstaanden trein.

Kort daarna klonken er schoten, die elkander zeer snel opvolgden, soms acht of tien tegelijk, en daarmede gingen afschuwelijke kreten gepaard, die echter al spoedig, hoe langer hoe zwakker werden, tot alles tenslotte stilhield.

— Wat gebeurt er? Wat doen zij, Mylord, vroeg Henderson, wiens gelaat geheel verwrongen en doodsbalek was.

— Zij ruimen de reizigers op, James, die geen handelswaarde vertegenwoordigen, gaf Raffles ten antwoord, met een strak gezicht, en niet minder bleek dan de reus.

— Maar dat is beestachtig! schreeuwde Henderson woest.

— Het is hun gewoonte, Henderson ! hernam Raffles, en hij haalde de schouders op.

— Maar staan die Chineezen dan gelijk met wilden, met menscheneters, riep Henderson op een toon van wanhoop en afkeer.

— De bandieten onder hen zeker ! En je kunt er zeker van zijn, dat wij ons behoud te danken hebben, aan den inhoud van mijn portefeuille. De schurken hopen een hoog losgeld voor mij te bedingen.

— En voor mij, Mylord ? Ik heb nooit geweten, dat ik meer waard was dan een half Pond Sterling.

Henderson had de woorden nauwelijks uitgesproken, of de troep, die het vonnis over de ongelukkige reizigers voltrokken had, keerde terug, en dadelijk stapte Kai-Poe op Henderson toe, en vroeg hem kortaf :

— In welke betrekking sta je tot dezen man ?

— Ik ben zijn bediende, gaf de reus ten antwoord.

— Niet waar, hij spreekt onwaarheid, hij is mijn vriend, riep Raffles haastig uit, maar zijn waarschuwend blik kwam te laat.

De aanvoerder der bandieten keek, altijd met dien zelfden wrangen lach om zijn mond, langzaam van Raffles naar Henderson en toen stak hij de hand in den binnenzak van zijn reusachtigen gevangene, haalde er de eenvoudige portefeuille uit, doorlas haastig den inhoud, en duwde het voorwerp weer in den zak terug.

— Je bent inderdaad een knecht van dezen man, zeide hij langzaam, ik wist dat zooveen nog niet, je bent niets waard, en daarom zul je sterven !

— Ik betaal een losgeld voor hem, zoo hoog je slechts wenscht, riep Raffles uit.

— Neen, zeide Kai-Poe rustig.

— Ik wil U tienduizend Pond betalen, twintig duizend als het moet, riep Raffles uit.

Voor een kort oogenblik glinsterden de oogen van den bandiet hebzuchtig. Het was duidelijk te zien, dat hij een zwaren strijd met zichzelf voerde. Na een kort oogenblik echter sprak hij, en nu fonkelde zijn blik weer van haat.

— Gij zult meer betalen, en dat groote zwijn zal sterven. Hij heeft Kai-Poe beledigd, en hij zal er voor boeten, maar ik heb altijd een zeker zwak gehad voor sterke mannen, hij zal dus niet sterven met een stukje lood in de hersens, maar door het wapen, dat alleen groote misdadigers in mijn land zich mogen kiezen.

Hij riep in zijn eigen taal een paar woorden, en drie mannen maakten zich los van de bandieten, die de doodverschrikte reizigers bewaakten.

Een hunner was een man, niet heel veel kleiner dan Henderson zelf was, maar minder breed in de schouders.

Hij was de eenige wiens haar tot een langen staart gedraaid was, die hem tot bijna op de hielen hing.

In zijn breeden, lederen gordel, stak een van die zwaarden, welke de Chineesche scherprechters reeds sedert duizenden van jaren gebruiken bij hun bloedig werk, en die nog altijd denzelfden vorm hebben behouden. De greep is bijna een voet lang, de kling iets meer dan twee voet. Dit lemmet is bijna overal even breed, het is bijna een centimeter breed aan den rug, en pas aan den punt heel flauw gebogen. De greep is meestal van ivoor, dat zeer fraai bewerkt is, en een stevig houvast biedt aan de vuisten van den beul.

De man met den langen haarstaart had begrepen, wat er van hem verlangd werd. Hij begon in de grootste gemoedsrust eerst dien staart om zijn hoofd te wikkelen en met behulp van een zilveren pen vast te steken.

Vervolgens ontdeed hij zich langzaam van zijn mouwvest van blauwe, verschoten zijde, en van het korte buis daaronder, zoodat zijn gespierd bovenlichaam en zijn krachtige, als van een aap behaarde armen zichtbaar werden.

Hij geleeke op een beeld van koper, zooals hij daar wijdbeens stond en met bedaarde sierlijke bewegingen het beulzwaard uit den gordel trok.

Met een grijns om zijn dikke lippen, streek hij liefkozend over het breede lemmet, en onderzocht de scherpte van de snede op den nagel van zijn linkerduim.

Vervolgens trok hij zich een haar uit en sloeg die met een kleine beweging van zijn wapen doormidden.

De twee mannen, die hem hadden vergezeld, waren op Henderson toegetreden. Het moest gezegd worden, dat de reus zich dapper hield, misschien wel, omdat Raffles naast hem stond en hem zag, de man, die hij zijn geheele leven had aanbeden en had aangehangen met een trouw, door niets te evenaren.

— Nu of later — door een kogel of door een zwaard, mij is het wel ! zeide hij zacht.

Maar Kai-Poe had een blik opgevangen uit de oogen van het meisje, dat witter dan een doode en vol afgrijzen een weinig terzijde stond. Wat er in hem om ging, valt moeilijk te zeggen, maar plotseling beval hij kortaf en luid :

— Niet hier, gij drieën zult achterblijven en ons volgen, zoodra het verricht is. Is het zoo goed, Miss ?

Hij was dicht op het meisje toegetreden, en met groote moeite verborg zij haar schrik en afschuw, zij had zelfs de kracht, bevestigend te knikken, en Kai-Poe lachte.

Zonder dat er zelfs gelegenheid was voor het kortste afscheid, werd de reus onmiddellijk weggevoerd en de gevangenen werden nu haastig gedreven in de richting van een aantal ruwe

wagens, met dezelfde kleine paarden bespannen, als die door de bandieten werden bereden.

En juist toen zij zouden wegrijden, hoorde Raffles, wiens tanden over elkander knarsten, de vaste stem van Henderson, die schreeuwde.

— Vaarwel, Mylord, en de hemel moge U beschermen.

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.

HOOFDSTUK III.

AANVAL EN AFWEER.

Raffles en Brand hadden in denzelfden kar moeten plaats nemen, en bij hen zat ook het jonge meisje, dat ondanks al haar wilskracht, meer dood dan levend scheen te zijn.

Maar het scheen, alsof er iets in haar brak, toen eindelijk de wagen zich in beweging zette.

Zij boog zich diep voorover en snikte het uit.

— Mijn arme vader! Welk een einde!

— Hij is gestorven als een dapper man, Miss, zeide Raffles zacht. Geloof niet, dat ik U wil troosten met drogredenen, maar hij stierf een dood, die menig man van zijn leeftijd hem zou benijden. Wilt gij mij Uw naam niet zeggen.

— Ik heet Marjorie Gibson!

Gij kunt mij Graaf Palmhurst noemen, en deze heer is mijn secretaris, Charles Blunt. Hebt gij nog iets verloren, veel minder kostbaar dan Uw vader, en dat men geld noemt, Miss?

— Wij hadden in een tasch bijna tienduizend Yen, Graaf. Het was ons geheele bezit. Maar duizend maal zou ik dat bedrag gegeven hebben, als ik er het leven van mijn vader voor had kunnen koopen. Ik ben nu geheel alleen. Mijn broeder woont in Amerika, onze moeder stierf al acht jaar geleden, ik ben onderwijzeres in Shanghai en vader en ik zouden vandaag met al ons overgespaarde geld naar het Noorden trekken en een kleine onderneming overnemen, de hoeve van een landgenoot. Dat alles is nu voorbij, met een slag is aan alles een einde gemaakt. Maar ik praat maar over mijzelf, en ik moest denken over het verschrikkelijke lot van Uw arme bediende.

— Misschien zal hij zich wel weten te redden, Miss, zeide Raffles heel zacht en tegen zijn eigen overtuiging in.

— Terwijl zijn handen op zijn rug gebonden zijn, en hij drie sterke gewapende mannen tegenover zich heeft, riep het meisje uit. Raffles met haar betraande oogen aanzijnde, neen, zijn lot is bezegeld. O, dat afschuwelijke, verschrikkelijke lot, hoe verwensch ik den dag, waarop ik mijn uitzending als onderwijzeres heb aangenomen.

— China heeft veel schoons, Miss, hernam Raffles op denzelfden zachten toon. Gij moogt niet onrechtvaardig zijn, omdat bandieten U

alles hebben ontnomen, wat gij bezat, ook het liefste.

Intusschen hotsten de wagens voort, krakend en schokkend, over den steenigen, ongelijke weg, die dezen naam nauwelijks verdiende, en die in het gebergte voerde.

Nu en dan wendden de gevangenen het hoofd eens om.

De trein stond nog altijd stil op dezelfde plek, en het was duidelijk, dat hij ook zou blijven stilstaan, totdat een van de overlevenden conducteurs er in geslaagd zou zijn hulp te halen, of de verbroken telegraafdraad te herstellen.

Machinist en stoker waren zwaar gewond en konden den trein niet verder brengen.

Van Henderson en de drie mannen, die hem ter dood moesten brengen, was echter niets te zien.

Wel zagen de scherpe oogen van Raffles de drie stevige paarden, die dicht bij elkaar waren vastgebonden aan een der stangen van den locomotief-tender. Dan lagen er hier en daar op de vlakke nog wat roerlooze lichamen, en dat was alles wat aan den bloedigen overval herinnerde.

Uren trok de stoet zoo verder, onafgebroken, en al dien tijd bleef Kai-Poe naast de kar rijden, waarin Marjorie gezeten was en de twee gevangenen, die hij zeker als zijn rijksten buit beschouwde.

En met een huivering kromp het ongelukkige meisje in elkander, telkens als zij den blik ontmoette, uit die scheefgeplaatste, koolzwarte, stekende oogen.

Bij het snel vallen van de duisternis, was de troep bandieten de uitloopers van het Fiu-Niu Sjang gebergte reeds ang voorbij, en trok nu voort over den bodem van een diepen ravijn, aan alle kanten omgeven door hooge, schaarsbegroeide bergen. Er waren slechts enkele toegangen, en Brand, somber gestemd en zwijgend, begreep aanstonds, waarom het voor de Chineesche overheid zelfs als zij van goeden wille was, zoo moeilijk moest zijn de bandieten in hun schuilplaatsen op te zoeken, en die plaag van China uit te roeien.

Kai-Poe en zijn mannen wisten hier echter uitstekend den weg, en de tocht werd nog bijna een uur voortgezet, tot het bijna geheel duister was en de paarden en menschen te vermoeid waren om nog verder te gaan.

Er werd halt gehouden omtrent het midden van een helling van een hooge van boven afgeplatte heuvel, van waar men een ver uitzicht had over het rotsige dal, waardoor zich een smalle, maar woeste bergstroom met moeite een weg baande.

Er werd een kamp opgeslagen, en een aantal tenten van roodgekleurd leder of linnen verrees met een snelheid en een regelmaat, die aantoonde dat Kai-Poe niet alleen een stoutmoedig roover maar ook een man was, die orde onder zijn troep hield en zich wist te doen gehoorzamen.

Er werden gasfakkels ontstoken en in rotsspleten bevestigd.

Bij hun schijnsel werden de gevangenen op een open plek bijeen gedreven, met uitzondering van Marjorie Gibson, die een afzonderlijke tent kreeg, staande onder de bewaking van een langbeenigen Mongool, met sterk vooruit-springende jubkeenderen en die het met slechts een oog moest stellen, daar het andere hem waarschijnlijk bij een vorige ontmoeting was uitgeschoten.

Om de andere gevangenen werd een kring van schildwachten geplaatst, zwaar bewapend, en wie van de ongelukkigen honger had, die kreeg een houten nap, met gekookte rijst en gebraden schapenvleesch voor zich, en zijn handen werden losgemaakt.

Ook Raffles en Brand aten, maar zonder een woord te wisselen. Hunne gedachten waren bij den rampzaligen Henderson die gedood was op de wijze van een misdadiger.

Zeer waarschijnlijk zouden de drie moordenaars zich in den loop van den avond bij hun makkers in het kamp voegen.

Tenslotte echter kon Brand het niet meer uithouden, en hij vroeg fluisterend:

— Geloof je, dat hij gedood is, Edward.

— Helaas, er is weinig hoop op het tegendeel, — en toch — iets zegt mij, dat hij zich misschien heeft weten te redden, dat hij zich vrij heeft kunnen maken. Hij is zoo ongehoord sterk, onze reus.

— Maar hoe kun je dat denken, Edward? Het ijkt iets onmogelijks.

Raffles keek omzichtig rond, om zich te overtuigen, dat Kai-Poe niet in de buurt was en zeide toen zacht:

— Mij dunkt dat de beul en zijn beide helpers reeds hier hadden moeten zijn. Hun vreeselijk

werk kan hun slechts kort hebben opgehouden, zij hadden jonge, sterke paarden, terwijl wij zwaarbeladen wagens bij ons hadden.

— Geloof je, zou het mogelijk zijn te vluchten?

— Ik vrees, dat de kans nog onmogelijk zal zijn, Brand, maar al was het tegendeel het geval, toch zouden wij verplicht zijn om te blijven. Wij mogen dat ongelukkige meisje niet aan haar lot overlaten, heb je op de bliken gelet van dien schurk, die Kai-Poe? Hij heeft zeker niet veel goeds met haar in den zin of ik heb geen verstand meer van het menschenlijke gelaat!

— Alsof wij haar van nut zouden kunnen zijn, als de ellendeling werkelijk iets kwaads in den zin zou hebben, zeide Brand bitter. Al die mannen zijn gewapend, en wij zouden in een ommezien overmeesterd zijn. En daar komen zij ons ook al weer binden, nu wij gegeten hebben!

Inderdaad traden een paar mannen op hen toe, van touwen voorzien, en een oogenblik later waren zij opnieuw gebonden.

Raffles zat in gedachten verzonken naar het dal te staren, dat zich met duisternis langzaam begon te vullen.

Men had hem onmiddellijk alles afgenomen, wat hij bezat op dat oogenblik, zelfs zijn zoo kunstig nagemaakt paspoort. Met Brand was hetzelfde geschied. En hij dacht erover, dat Kai-Poe zeker al het mogelijke zou doen om nog meer geld los te maken, nu hij zulke rijke gevangenen in zijn macht had.

Wie zou dat losgeld echter moeten betalen? Zeker, er bestond een graaf Palmhurst, ergens in het Noorden van Schotland, maar die zat veilig op zijn kasteel en zijn bloedverwanten zouden vreemd opzien, indien er een telegraafverzoek kwam om een zeer hooge losprijs te betalen voor een man, die heel rustig op zijn eigen konijntjes jaagde, of elft ving in een Schotsch meer.

Nu wist Raffles zeer goed wat zijn lot zou zijn, als die losprijs niet op tijd werd betaald. Met lastige gevangenen, die gevoed moeten worden, en die de bewegingsvrijheid belemmeren, kon de aanvoerder van een bandietenbende zich niet ophouden. Hadden zij geen handelswaarde meer, dan werden zij eenvoudig neergeschoten, of van een hooge rots geworpen.

Noemde hij echter de naam van zijn eigen bankier, dan kwam het bedrog met den pas aan het licht, en dat zou lastige complicaties kunnen geven.

Hij liet zijn bliken eens in het rond gaan, en zag, dat de meeste bandieten hun nachtleger

gereed maakten, dat wil zeggen, dat zij zich op den harden grond uitstrekten, en het hoofd neerlegden op een klein driekant blok van hard hout, dat hen tot hoofdkussen moest strekken.

De meesten hunner trokken een paarden-deken over zich heen, want de nachten waren hier koud.

Nog zelden had Raffles zulk een havelooze bende bijeengezien, zelfs niet op Sicilië, ja, niet eens in Mexico, en de hemel weet, dat de roovers er daar uitzien als de armste bedelaars, maar die kerels in hun vodden hadden bijna allen een uitstekend geweer, en het geoefende oog van Raffles had zeer spoedig ontdekt, dat het legergeweren waren van Engelsch maaksel, die dus zeker gesto en waren, of gekocht van geregelde Chineesche troepen, die in den laatsten tijd Engelsche geweren en kanonnen gebruikten.

Behalve dat geweer droegen velen ook nog een soort van kort zwaard, in een scheede van rood leder.

Er waren een paar schildwachten uitgezet, bij den toegang naar het kamp, daar, waar het rotspad naar het dal omlaag begon te loopen. Ter rechter zijde was het pad beschermd door zeer steile hoog oprijzende rotsmuren, en benadering van het kamp was dus bijna onmogelijk tenzij men kon beschikken over een gids, die de omgeving zeer nauwkeurig kende.

Kai-Poe was voor zijn eigen tent gezeten, die ruim was en versierd met kwasten van rood-geschilderd paardenhaar, en koperen munten, blinkend gepoetst als goud. Het was verreweg de grootste tent, en de standaard, die er boven wapperde, zou al voldoende zijn geweest ze aan te duiden als de verblijfplaats van den Chef.

Hij had juist zijn maaltijd beëindigd en rookte uit een pijp met een langen steel van rozenhout. Na eenige oogenblikken stond hij op, liet zijn blikken gaan over het slapende kamp, alleen verlicht door eenige fakkels, en richtte, na zijn pijp te hebben weggeworpen zijn schreden naar de tent, waarin Marjorie zich bevond.

Met een kort, ruw bevel, zond hij de twee mannen weg, die zwiingend naast den ingang van den tent neergehurkt zaten.

Zij verwijderden zich eenige meters, en hurkten opnieuw neer, met een grijnslach, die Brand woedend aan zijn touwen deed rukken.

Hij boog zich over naar Raffles en fluisterde :

— Hij is haar tent binnengegaan Edward !

— Ik heb het gezien, Brand, zeide Raffles, en zijn wenkbrauwen waren bijeen getrokken boven zijn oogen, die glansden alsof zij van gepolijst

staal waren.

Maar wat kunnen wij doen ? Zelfs al hielden die touwen ons niet gevangen, wat zouden wij kunnen vermogen tegen die bende goedge-wapende schurken ?

Er klonk een luide kreet van angst en afkeer in de tent van het meisje, die nauwelijks tien meters verder lag en toen gebeurde er iets, hetwelk Raffles voorloopig de moeite bespaarde, zelfstandig iets te doen, om dat arme schepsel, dat haar vader op zulk een vreeselijke wijze verloren had te beschermen tegen het gele beest.

Het manifesteerde zich in den vorm van een vrij goed onderhouden geweervuur, dat van de andere zijde van het dal scheen te komen.

Men hoorde de kogels met onaangename duidelijkheid te pletter slaan op het graniet van de rotsen. En even duidelijk was telkens het vuur te zien, dat uit de monden der geweren kwam, die daar zoo plotseling waren begonnen te spreken.

Met een instinctief gebaar hadden Raffles en Brand zich onmiddellijk plat ter aarde geworpen en zij poogden nu in de duisternis te onderscheiden, wie de aanvaller was.

De schoten werden gelost van een plek, die een weinig hooger was gelegen, dan de kleine rotsv.akte, waarop de bandieten hun kamp hadden opgeslagen, en was op zijn hoogst honderd vijftig meters verwijderd. Het was echter onmogelijk te zien, wie die schutters waren, ofschoon Raffles uit het geluid, dat de kogels maakten bij hun aanraking met de rotsen dadelijk had begrepen, dat er daarginds geschoten werd met uitstekende wapens, en niet met lood, maar met staal. Dat was te merken aan de kleine splintertjes rots, die als een fijne regen neervielen op degenen die zich op het rotsplateau bevonden.

Het spreekt vanzelf, dat onmiddellijk iedereen klaar wakker was geworden op het hooren van de schoten.

Kai-Poe was uit de tent van Marjorie weer naar buiten getreden, en zijn stem schalde ver en luid tussochen de rotsen, toen hij koelbloedig zijne bevelen gaf.

De bandieten grepen naar hunne wapens, en maakten zich tot verdediging gereed. Reeds hadden er een paar rauwe kreten gekonken, van mannen, die getroffen waren, en het eerste wat er gedaan werd, was, de weinige flambouwen uit te dooven, die de aanwezigheid der tenten hadden helpen verraden. Want vol en g. anzend stond een groote maan op dat oogenblik aan den lichten hemel, en zij stond daar wel zeer noodlottig voor de bandieten, want haar schijn-

sel staarde onbelemmerd op de lichtkleurige tenten, en het vuren duurde dan ook lustig voort, ook nadat de fakkels gedoofd waren.

Zonder een bevel van noode te hebben, zochten de bandieten dadelijk dekking achter de verspreid liggende rotsblokken, en beantwoordden het vuur zoo goed mogelijk, ofschoon er van den vijand niets te bespeuren viel.

Zij schoten dus maar in het wilde, en kozen de vuurstralen, uit de geweren der tegenstanders. Slechts het dal was tusschen den aanvaller en den aangevallene.

Maar ook het gevaar dreigde, dat het kamp nog van een andere zijde werd aangevallen, als de tegenpartij, wie zij dan ook mocht zijn, gebruik had gemaakt van de hulp van een betrouwbaren gids.

Het behoefde niet eens veel tijd te kosten om langs een omweg een punt te bereiken aan deze zijde van het dal, en dan zou de toestand der aangevallenen hoogst gevaarlijk worden, vooral wanneer de tegenstander overvoerende manschappen beschikte.

Naar de hevigheid van het vuur te oordeelen schatte Raffles hun aantal op minstens zestig man.

Nu en dan leek de geheele granietmuur daar aan de overzijde in vuur en vlam te staan.

Als een boosaardige, groote aap, tandenknaarsend, stond Ka-Poe midden in het kamp, zijn mannen aansporend, en de kogels niet achtend, die angst en over hem heen vlogen.

Hij scheen er ook niet op te letten, dat Marjorie in haar angst uit haar tent was gevlucht, die reeds met kogels doorboord was, en zich neerwierp achter een rotsblok.

Hij kon bijna niet anders, zoo meende Raffles, of zij hadden hier te doen met geregelde troepen die waarschijnlijk waren uitgezonden uit Nanking, zoodra daar het bericht van den treinoverval bekend was geworden.

Hoe lang deze toestand duurde is niet te zeggen, op zijn minst eenige uren. Niemand dacht zelfs aan slapen, zoodra een man het waagde op te staan werd hij door het maanlicht verraden en knalde er een schot.

Men kon er dus ook niet aan denken, deze gevaarlijke plek te verlaten.

Het schieten verminderde voortdurend in kracht, maar daar aan de overzijde bleef men waakzaam, want wie slechts zijn hoofd vertoonde, liep kans op een kogel.

Zoo verstreek die nacht, de maan verdween, maar bijna op hetzelfde oogenblik kleurde zich de hemel in het oosten, zachtrood, en binnen een half uur zou de zon aan den hemel staan.

Snel maakte de grauwe schemering plaats voor het daglicht.

En wie tusschen een spleet doorkeek aan de overzijde kon zich nu overtuigen van den aard van de tegenstanders. Het waren alleen maar petten, die men zag, maar het waren de khakikleurige petten van geregelde troepen.

Er verliep nog omstreeks een kwartier, en toen zagen Raffles en Brand hoe er in het kamp der bandieten een witte vlag omhoog werd gestoken.

Het leek wel alsof er daarginds op gewacht was, want onmiddellijk trad een klein groepje mannen, vier of vijf op zijn hoogst, van achter de beschuttende rotsblokken te voorschijn en begon vlug het smalle pad te volgen, dat terzijde in het dal voerde, en vandaar weer omhoog naar de kleine rotsvlakte. Twintig minuten ongeveer verliepen. Toen zagen Raffles en Brand, hoe Kai-Poe met veel plichtplegingen en met een grijns op zijn gele tronie een man ontmoet trad, die geheel alleen in het kamp kwam, terwijl zijn vier begeleiders op eerbiedigen afstand bleven staan.

Hij droeg een uniform, die waarschijnlijk die van een generaal moest voorstellen.

Hij ging met Kai-Poe diens tent binnen, waar hij omstreeks tien minuten bleef. Toen hij er weer uitkwam scheen hij iets zorgvuldig weg te steken in een binnenzak. Kai-Poe volgde hem op den voet, met veel strijkages, en zijn eeuwigen grijns om zijn smalle lippen.

Brand, die het geheele tafreel met aandacht had gevolgd, keek Raffles zeer verbaasd aan en voeg fluisterend :

— Wat heeft dat te beteekenen, zij schijnen de beste vrienden van de wereld te zijn, de generaal en de bandietenleider.

— Dat is in China iets heel gewoons, Brand, in Amerika treft men iets dergelijks aan, maar daar is de generaal een commissaris van politie. Vergis ik mij niet dan hebben wij hier te doen met een hier te lande zeer gebruikelijke wijze om in der minne zaken af te handelen. Als die generaal nu zoo'n hooge borst opzet, dan komt dat omdat zijn borstzak vol is gestopt met gesto en bankbiljetten, zie maar daar vertrekt het troepje zoogenaamde onderhandelaars, Ka-Poe werpt zich in het stof, de generaal saluëert deftig en alles is verder zonder bloedvergieten verlopen.

— Maar die generaal is toch uitgezonden om hem te vatten, dien schurk ?

— Ongetwijfeld — maar hij is in zijn bewegingen belemmerd door de hooge afkopsom in zijn binnenzak, hij is de geheele zaak

vergeten — hij heeft Kai-Poe niet kunnen vinden — basta.

Nog geen half uur later bleek, dat Raffles de zaak zeer goed had ingezien. De kleine troep had den overkant weer bereikt, er werd een trompet gestoken, men zag een halve compagnie chineesche soldaten netjes in het gelid treden, en toen marcheerden zij weg als in een parade en waren binnen het kwartier uit het gezicht verdwenen.

— Echt Chineesch, zeide Raffles sarcastisch. Beide partijen zijn tevreden — met uitzondering misschien van de vijf of zes dooden, maar hun meening heeft natuurlijk geen waarde.

Even later sliep het geheele kamp weer, ofschoon de zon aan den hemel stond. Drie uren later echter braken de bandieten op. Bijna den geheelen dag trokken zij verder, door bosschen en over bergen, totdat zij bij het vallen van de duisternis opnieuw halt hielden aan den rand van een languitgestrekt ravijn,

aan welk andere uiteinde heel onduidelijk een kleine stad of een dorp te zien viel.

Waarschijnlijk was dit het einddoel van den langen vermoeienden tocht. Menschen en dieren sliepen bijna onmiddellijk van uitputting en slaap.

Maar Raffles en Brand waakten, ook al konden zij volstrekt niets uitrichten en hielden de tent van Marjorie in het oog.

De duisternis was bijna volkomen, toen zij niet ver van hen vandaan, een groote gedaante zagen naderen.

Het was een Chineesche priester, in een langen, slependen mantel, gewikkeld, en met een eigenaardig hoofddeksel op.

Vlak bij de twee gevangenen struikelde hij echter in de duisternis over een tentkoord, en de verwensching, die hij slaakte, was wel in staat de twee mannen te verbazen.

Want het was geen Chineesch, maar een har-tige, echt Londensche origineele vloek!

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK IV.

HET ZWAARD VAN DEN BEUL.

James Henderson was maar een heel eenvoudige jongen, geboren in een der Londensche volkswijken, maar in dapperheid kon hij op een lijn worden gesteld met spruiten uit de edelste geslachten van het vereenigd koninkrijk.

Hij wist, dat hij veroordeeld was om een smadelijken dood te sterven, maar hij was vast besloten die drie bandieten geen spoor van vrees te toonen, en als een moedig man te dragen wat het lot over hem beslist had.

En toch — zoo zeer is de zucht tot zelfbehoud den mensch ingevoren, dat Henderson zelfs nu, en ofschoon iedere poging tot ontsnapping nutteloos leek, alle kansen overwoog, die hij nog kon hebben.

Hij moest spoedig erkennen, dat het er bitter weinig waren.

Zijn armen waren met een dik touw op zijn rug bevestigd. Hij was zoo sterk, dat hij wellicht, ware hij alleen geweest, dat touw kon hebben vernield, binnen tien minuten. Maar zijn drie bewakers zouden hem zelfs geen tien seconden den tijd laten, daarvan kon hij overtuigd zijn.

Kaarsrecht zag hij toe, hoe de troep zich gereed maakte om heen te gaan.

Hij wilde dat den man, dien hij lange jaren trouw gediend had, als laatste herinnering een man zou zien, die zich dapper wist te gedragen — een man, zooals Mylord hem gaarne zag!

De reus poogde zelfs te glimlachen, toen hij keek naar Raffles, die geen oog van hem afhield, terwijl hij met stooten van de geweerkolven gedwongen werd in de ruwe kar te stijgen, ondersteund door een paar van de bandieten.

Toen riep hij nog een laatste vaarwel, en zag, hoe de troep snel verdween van de plek, waar de overval op den trein had plaats gehad.

Op hulp van buiten, daarop behoefde hij volstrekt niet te rekenen, dat wist hij, de reizigers waren dood of weggevoerd, die nog leefden van het treinpersoneel hadden de vlucht genomen, of hielden zich in doodsangst schuil, ergens in den verlaten trein.

En heinde en verre was geen huis te zien, ofschoon de stad Nanking op nauwelijks twee uren gaans lag!

Hij trok eens voorzichtig aan de touwen, maar zonder eenig gevolg.

Zij waren zoo dik als een duim, van goede hoedanigheid, en gelegd door een hand, die dit werkje verstond.

En toen geloofde hij dat alles gedaan was, hij volgde met gebogen hoofd den beul, die een paar passen voor hem uitliep, terwijl de twee zwaargewapende helpers aan zijn zijde liepen.

Snel gingen de beelden van het verleden aan hem voorbij, en bliksemsnel, als filmtaferelen, herzag hij vele dingen, die hij in den loop der jaren beleefd had.

Ook dacht hij aan zijn oude moeder, die rustig daar in een Schotsch dorpje leefde, en die hij geregeld placht te bezoeken. Nooit zou hij haar meer terugzien, haar over het witte haar kunnen strijken.....

Zonder zich al te zeer te haasten, liep de beul voort. Hij hield zijn breed, glinsterend zwaard als een geweer op zijn rechter schouder, en heel even sidderde Henderson, toen hij dat breede lemmet zag flikkeren in het licht van de zon.

Het doel van den man was zeker het begin van den trein, waar de locomotief zachtjes stond te puffen.

Er was daar een kleine plek wit zand naast de rails, aan den anderen kant van het spoor, zoo herinnerde hij zich.

En het was zeker op die plek, dat het doodvonnis aan hem zou worden voltrokken.

Nu liepen zij reeds langs de locomotief — het zou nu geen volle minuut meer duren, dan zou dat verschrikkelijke zwaard zijn werk doen.

Op de verbindingsplaats lag het doode lichaam van den stoker, met het gelaat naar den hemel geheven. Het was nog een heel jonge Chinees. Zijn zwarte, nog geopende oogen schenen vragend dien blauwen heme aan te roepen.

Reeds was de beul over een van de rails gestapt, nog zulk een spoorstaaf en het zou gedaan zijn.

De oogen van Henderson waren strak op den locomotief gevestigd, wat hij wilde dat

breede glinsterende moordtuig niet meer zien.

Nu was hij ook tusschen de rails, en een kort oogenblik stond hij stil.

Zijn oog was op een van de zware koperen koplampen gevallen.

Een schot had het dikke glas verbrijzeld, en de scherven, scherp als een mes zaten nog in de omvatting.

En plotseling gevoelde de reus, waardoor wist hij niet, dat hier de laatste kans lag.

Hij stond stil met zijn rug vlak tegen de voorzijde van den locomotief, en met een stem die zonderling schor klonk, zeide hij:

— Jullie zullen toch een arme drommel niet veroordeelen te sterven, zonder dat hij gebeden heeft?

Hij hield zijn adem in, want hij begreep, dat hij om dood of leven gedobbeld had. Als geen van de drie kerels een woord Engelsch verstond, dan was hij verloren.

Misschien verstonden de bandieten het ook wel niet, maar een hunner scheen hem althans te begrijpen. Hij zeide een paar woorden tot den beul, die norsch knikte, en alle drie weken zij een weinig terug, en daar stond Henderson nu met zijn gebonden handen juist ter hoogte van het gebroken glas in de koperen lamp.

En inderdaad bad hij — innig, vurig.

En intusschen streken heel voorzichtig en tastend zijn boeien langs de scherpe kanten van het afgebrokkelde glas, en zijn slapen begonnen te kloppen, toen hij duidelijk voelde, dat de vezels van het touw langzaam maar zeker werden doorgesneden.

De drie Chineezzen zagen zijn korte rukkende bewegingen wel, maar zij schreven ze toe aan den doodsangst, die den veroordeelde had bevangen — en zij grijnslachten.

Nog een paar tellen, en Henderson voelde hoe het touw slap over zijn polsen hing, en hoe hij zijn handen van elkander kon brengen.

Nog een laatste vrees beving hem — misschien waren zijn ellebogen met een afzonderlijk touw gebonden en dan was alles voor niets geweest, want die zou hij onmogelijk ter hoogte van de lamp kunnen brengen, zonder dat het argwaan zou wekken.

Maar tot zijn onuitsprekelijke blijdschap voelde hij om zijn armen het touw lossen worden, aanstonds zou hij vrij zijn, hij zou moeten strijden om zijn leven, misschien zou hij het onderspit delven en gedood worden, maar dan zou hij zorgen, dat het was door een geweerkogel, en niet door de hand van dien afzichtelijken kerel, met zijn bloeddorstige tronie.

Juist echter toen hij bemerkte, dat hij zich

kon vrijmaken zag een der soldaten aan de uitdrukking van het gelaat van Henderson — hij was niet zulk een voortreffelijk tooneelspeler als zijn meester! — misschien nog wel niet, wat er eigenlijk geschied was, maar wel, dat de gevangene zich op een zonderlinge wijze bewoog.

Met geveld geweer kwam hij aanloopen. Als de man onmiddellijk geschoten had zou de zaak waarschijnlijk heel anders zijn afgelopen, nu wist de reus zich te herstellen, en riep met alle inspanning een uitdrukking van ontzetting op zijn gelaat te voorschijn, ofschoon zijn hart jubelde.

Hij liet den man tot op een meter naderen, en toen stapte hij plotseling terzijde en op hem toe.

De bandiet haalde de trekker van zijn geweer over, maar de kogel trof slechts de pijp van den locomotief.

Het volgende oogenblik had hij den man zijn wapen ontruikt. Het suisde in een boog door de lucht, en de kolf trof den bandiet tegen den slaap.

Als een gevelde os viel hij neer en bleef liggen.

Dit alles had ternauwernood eenige seconden geduurd. En zoo groot was de verbazing en de ontsteltenis van den beul en zijn helper, dat zij een paar kostbare seconden verloren.

Juist toen de man met zijn geweer het wapen aan den schouder bracht, vuurde Henderson den tweeden kogel uit het door hem veroverde wapen af. Zonder een zucht te slaken, geheel werktuigelijk vuurde de soldaat zijn geweer af, en toen viel hij voorover als een boom, door den houthakker geveld. De kogel had hem midden in het voorhoofd getroffen.

Met een rauw geschreeuw kwam de beul aanloopen, het zwaard boven zijn hoofd geheven, het was het eenige wapen wat hij bezat.

Henderson vuurde opnieuw, maar vruchteloos — het magazijn was ledig.

Hij draaide bliksemsnel het nutteloos geworden vuurwapen, weer in zijn sterke handen om, zette zich schrap en wachtte zijn vijand af.

Hij lachte uit volle borst, want de partijen stonden nu op gelijken voet.

Spoedig genoeg echter zou hem blijken, dat de beul in het voordeel was, want de eerste de beste houw met het zwaard sloeg den kolf glad van het geweer af, even achter den grendel.

Het maakte een suizend geluid, als van een stormvlaag, en de punt van het wapen ging schrijlings langs de knie van Henderson, die nu nog maar alleen gewapend was met een vrij korte geweerloop.

En die duivel kon schermen ook! Hij hanteerde het zware wapen met twee handen en met zooveel behendigheid, dat Henderson aanvankelijk steeds achteruit moest wijken, terwijl hij den geweerloop om zijn hoofd deed cirkelen.

Maar hij naderde daarbij te dicht den locomotief, de geweerloop trof den ketel, en vloog hem door den hevigen schok en de plotseling ondervonden weerstand uit de handen.

De Chinees — Henderson vond dat hij er uitzag als een woedende gorilla — slaakte een gebrul van zegepraal, en sprong met opgeheven zwaard op Henderson toe.

Maar met niet minder vlugheid, wist de reus den slag nog juist te ontwijken en nog onder het bukken kreeg hij den langen sabel in het oog, dien de soldaat, dien hem het eerst had aangevallen in den gordel droeg.

Met een juichkreet rukte hij het wapen uit de schede, en in halfgekniele houding, kon hij den tweeden slag van het sissende zwaard afwenden.

Het volgende oogenblik stond hij weer op zijn voeten.

Het werd het zonderlingste tweegevecht, dat men zich kan denken, want Henderson paste de schermmethode toe, die hij bij het leger had geleerd, terwijl de Chinees zijn wapen hanteerde op de wijze, zooals zijn voorouders het reeds duizenden jaren geleden deden.

Hoe sterk Henderson ook was, hij voelde zich spoedig vermoeid geraken, ten eerste door de vreeselijke hitte, maar vooral door de stijfheid van zijn spieren, die zoo lang gebonden waren geweest.

Hij begreep, dat hij er spoedig een einde aan moest maken, of die razende duivel tegenover hem, die als een reusachtige aap heen en weer sprong, gillend en krijschend, zou hem doden.

Hij sprong onverwachts ter zijde. De beul had met ontzettende kracht toegeslagen, en daar hij miste drong het zwaard in het uiteinde van een dwarslegger.

Hij rukte het los, maar de twee seconden, die hij daarbij verloor beslisten over zijn lot.

Met alle kracht, waarover hij beschikte, sloeg Henderson toe, en de Chineesche sabel trof den bandiet in den nek, met zooveel geweld, dat het hoofd bijna van den romp gescheiden werd.

Hijgend stond Henderson wijdbeens toe te zien, hoe het lichaam omzwaaide en toen zwaar neerviel, terwijl het bloed uit de vreeselijke wonde wegstroomde als uit een beek.

— Dat had je mij willen doen, gele duivel, gromde hij, zich met de linkerhand het zweet

van het voorhoofd wisschend, en aan jou is zeker het bijbelwoord bewaarheid : Wie met het zwaard omgaat, zal door het zwaard vergaan.

Het lichaam stuiptrekte nog even en lag stil. Henderson wierp een blik om zich heen, alleen de kleine doode stoker was getuige geweest van het verschrikkelijke gevecht. Hij wierp den bebloeden sabel ver weg en zocht naar een vuurwapen.

De bandiet met het gat in het voorhoofd, bleek een zeer bruikbare revolver bij zich te hebben, die echter geheel was leeggeschoten. Maar Henderson vond eenige handenvol patronen in een der wijde zakken van den doode, en laadde het wapen opnieuw.

Ook stak hij nog een breeden dolk bij zich, die n den gordel van den man stak, en toen sloeg hij zonder zich een oogenblik te bedenken, den weg in naar het gebergte, den weg, dien hij de troep van Kai-Poe had zien volgen.

Hij wist dat hij iets ondernam, dat iedereen die kalm redeneerde een krankzinnigheid zou noemen. Hij had geen voedsel, hij was alleen. Hij kende de streek niet, en er was minstens een uur ver oopen sedert het oogenblik dat de bandieten met hunne gevangenen uit het oog waren verdwenen.

Toch aarzelde hij geen seconde.

Hij stapte den trein in, en hier en daar vond hij iets eetbaars, totdat hij tenslotte een kleinen voorraad brood, vruchten, en zelfs een paar bussen ingemaakt vleesch bezat, die hij in een rugzak deed, gevonden op het lijk van een der ongelukkige reizigers.

Toen begon hij zoo vlug hij maar kon, het rotspad te volgen, dat midden in de woeste bergen voerde.

Hij liep tot zijn voeten begonnen te schroeien, tot hij struikelde van vermoeidheid, zonder ook maar een enkelen keer een levend wezen te ontmoeten. Hij zag mensch noch dier.

Noodgedwongen hield hij bij het intreden van de schemering halt, en wiesch zijn brandende voeten in het koele water van een bergbeek.

Hij at iets van het brood en de vruchten, dronk met lange teugen van het heldere water, en besloot een uur te rusten.

Er was een ding, dat niet alle hoop in hem uitdoofde — hij volgde het goede spoor ! De zwaarbeladen wagens en de talrijke paardenhoeven, hadden in het fijne gruis, waarmee de weg bedekt was een duidelijk zichtbaren indruk achter gelaten.

Het uur rust deed hem goed, en met nieuwen moed zette hij zijn weg weer voort, vastbesloten om te gaan, tot hij er bij neerviel, toen hij eens-

klaps zeer verwonderd bleef staan op het zien van een man, die wat ter zijde van den weg zat.

Het was een priester van een Boedha-kaste, maar dat wist de brave reus op dat oogenblik volstrekt niet !

Hij zag alleen maar een chinees, die een fraai costuum droeg en hij dacht er alleen maar aan, dat hij die vermomming zeer goed zou kunnen gebruiken, in deze zoogevaarlijke streek.

Hij stapte regelrecht op den priester toe, met gevolg, dat de eerwaarde man dadelijk opstond, en zijn sabel trok, een waar juweeltje van zwaardvegerskunst, dat zeker de begeerigheid van Raffles zou hebben opgewekt.

Henderson echter bezag de zaak van een andere zijde, en gromde boos :

— Ik geloof, bij mijn ziel, dat iedere Chinees hier met een sabel ter wereld komt. Wat is dat eigenlijk voor een rare sinjeur ? Hij ziet er uit als een Chineesche Sinterklaas !

De priester ziende, dat de westerling, die daar naderde booze bedoelingen had, had zich midden op het rotspad gesteld, blijkbaar vast beraden om zijn leven duur te verkoopen.

Bij het naderen echter zag de reus, dat hij met een man te doen had, die zeker zestig jaar was en waarschijnlijk ouder.

Barsch beval hij :

— Leg dien sabel uit je handen, oude heer, en geef mij dat pakje van je ! Ik zou het niet vragen als ik het niet noodig had. Die kwaad-aardige duivel !

Deze uitroep was hem ontlokt, omdat de priester die geen woord begrepen had vrij snel voor zijn jaren een heftigen uitval naar hem had gedaan.

Zelfs zou die aanval het einde van het avontuur van Henderson beteekend hebben, als die Chinees niet op een lossen steen was gestapt, en daardoor het evenwicht had verloren.

Voor hij het had hervonden, had Henderson zijn gewapenden arm gegrepen, en hem snel den sabel ontwongen.

— Trek dien zijden soepjas onmiddellijk uit, jij oude vechtersbaas, en geef mij ook dat rare hoedje, ik zal je niets doen, als je maar gehoorzaam mijn bevel opvolgt.

De priester begreep het nog niet. Maar Henderson maakte een paar zeer duidelijke gebaren, en omdat daarbij ook de revolver te pas kwam, legde de priester zijn prachtig overkleed af, van gele zijde, bestikt met figuren van gouddraad, terwijl hij zijn overweldigiger met van haat fonkelende oogen aankeek.

— Ja, het is niet prettig, erkende Henderson

met oprecht leedwezen in zijn stem. Maar ieder is zichzelf het naaste, papa, en zij zullen mij niet zoo vlug in het oog krijgen, zeker niet als het donker is.

Dit was nu wel wat optimistisch geredeneerd, want toen Henderson het zijden gewaad met de wijden mouwen had aangetrokken, en het zonderlinge hoofddekseel van zwart glimmend leder met behulp van het bandje scheef op zijn blonden kop had gebonden — toen zag hij er nog alles behalve Chineesch uit!

Hij bekeek zichzelf eens in het ronde zakspiegeltje, dat hem zelfs bij de hevigste avonturen niet verliet, (onze Henderson was zeer ijdel) en vertrok zijn breed gelaat tot een grijnslach.

— De Chinees, die mij aanziet voor een landgenoot, moet stomdronken of gek zijn, bromde hij. Daar komt nog bij, dat ik geen woord spreek van die taal, die klinkt of je niest. Bij het eerste woord Chineesch zullen zij mij doodslaan, tenzij ik mijn mond houd, wacht eens, ik zou mij kunnen uitgeven voor een stomme, zwijgen in het Chineesch of in het Engelsch zal wel geenverschil uitmaken!

Het was een geluk voor den reus, dat hij juist eens terzijde keek, want de van zijn bovenkleederen beroofde priester wilde juist van deze alleenspraak gebruik maken om stil weg te sluipen.

— Stop, oude vogelverschrikker! brulde Henderson hem toe, met een dreigend gebaar. Het zou mij niet helpen, als ik je de kans gaf weg te loopen, en je kornuiten te waarschuwen! Je hebt een leelijk gezicht, papa, het spijt me, dat ik het moet zeggen!

Henderson keek om naar een stevig stuk touw, maar helaas — ditmaal was hij van zulk een nuttig voorwerp verstooten.

Hij monsterde den Chinees eens, taxeerde de dikte van de laag kleederen, dien hij nog altijd droeg, en zei kortaf:

— Trek dien borstrok uit, of hoe je het anders noemt, Hadschi, denk ik! Heb je last van rheumathiek, oude heer, dat je zoo dik in het ondergoed zit? Naar je beenen kijk ik maar niet eens, je lijkt wel een Urker vischvrouw, die heeft ook een heele verzameling van rokken aan. Als je geen baard droeg, zou ik bijna zeggen dat je een vrouw was.

Met blikken die van haat geladen waren, ontdeed zich de priester van een soort van lang, zijden wambuis, en wierp het Henderson voor de voeten, die het dadelijk opraapte, met het klaarlijkkelijke doel, het in reepen te scheuren.

Van het oogenblik dat Henderson in gebukte

houding stond, maakte de Chinees gebruik op hem toe te springen, gewapend met een spitsen korten dolk, dien hij bliksemsnel uit zijn gordel te voorschijn had getrokken, — of beter gezegd uit een van zijn gordels, want hij droeg er op zijn minst drie.

Maar al stond hij gebukt, de reus zag aan de bewegingen van de voeten, wat de ander voornemens was. Nog juist bijtijds wierp hij zich terzijde, richtte zich toen op, en wierp den priester ter aarde.

— Jij verradelijke schavuit! barstte hij los. Ik zou bijna boos op je worden! En nu verroer je geen vin meer, of ik gooi je in den afgrond.

Niet zonder moeite scheurde hij de dikke zijde van het wambuis tot strooken, en knoopte er een paar van aan elkander.

Met behulp daarvan bond hij den Chinees, die zich in het onvermijdelijke geschikt scheen te hebben, de armen stevig op den rug, bond ook zijn enkels aan elkander, en knoopte toen handen en voeten aan elkander vast, zoodat de gevangene zich onmogelijk zelf kon bevrijden, tenminste niet in de eerste paar uren.

Toen hij gereed was, zag Henderson een klein, rond blinkend voorwerp op den grond liggen. Hij raapte het op, en zag dat het een gouden doosje was, dat een stukje Oost-Indische inkt bleek te bevatten, benevens een kleine penseel.

Waarschijnlijk was het den priester ontvallen, toen hij na den mislukten aanslag op den grond terecht kwam.

— Wat is dat voor een gek ding? mompelde Henderson verbaasd, wacht eens even. Ik weet het al, dat is een soort van schrijfgarnituur — wel zeker, in China schrijft men natuurlijk met Chineesche inkt! Maar dat ding kan mij te pas komen! Het is, om zoo te zeggen, een gave des hemels.

Henderson begon snel te rommelen in een soort van tasch, welke zijn slachtoffer bij zich had gedragen. Zij was vervaardigd van varkensleder, en met vergulde figuren versierd.

Hij vond er vrij wat dingen in, waarvan het nut of zelfs het gebruik hem volkomen onbekend waren. onder meer een voorwerp uit fraai bewerkt ivoor, dat hij voor een stuk speelgoed aanzag, maar dat inderdaad niets anders was dan een zoogenaamde gebedsmolen.

Hij vond er ook eenige voedingsmiddelen in, brood, een soort van knolvruucht, in acht of tien exemplaren vertegenwoordigd, en ten slotte een zilver doosje met een soort van zalf. Het was schapenvet, maar dat wist Henderson niet. Hij wist alleen maar dat die stof hem bij zijn plan goed te stude kwam.

De weg was bedekt met een soort van grijs poeder, uiterst fijn verstoven granietstof, en door hiervan wat met het vet te vermengen, verkreeg hij een soort van primitieve schmink, waarmee hij dadelijk zijn gelaat begon in te smeren, zoodat het een grijzige egale tint verkreeg.

Ook zijn wenkbrauwen deed hij zoo voor het grootste deel verdwijnen.

Toen nam hij het staafje Chineesche inkt, bevochtigde het, nam in de linkerhand zijn zakspiegeltje, en begon toen kunstzinnig en vol ijver die halfweggewerkte wenkbrauwen een ander beloop te geven, zoodat zij van den neuswortel af schuins omhoog streefde.

Reeds hierdoor verkreeg zijn gezicht een geheel andere uitdrukking.

Hij voltooide deze vermomming door ook zijn onderste oogleden te omlijnen, en ze als het ware een weinig naar de slapen tot uit te rekken. De oogen geleken hierdoor smaller en ook schuiner!

Natuurlijk blijven zij ondanks alle kunstbewerkingen blauw, — daaraan viel nu eenmaal niets te doen, maar Henderson nam zich vast voor, ze zoo dicht mogelijk te knijpen.

— Om bang voor te worden, bromde hij voor zich uit, maar dat is juist goed, en nu vlug op weg, den mond gehouden, de oogen bijna dicht geknepen, en op mijn goed gesterkte vertrouwens.

Hij bergde alles, wat hij gebruikt had, haastig weg, stak het lange zwaard van den priester in zijn eigen gordel, maakte zich ook meester van den dolk, overtuigde zich nog eens, dat de gevangene stevig gebonden was en zich slechts heel langzaam zou kunnen bewegen, en klopte hem toen goedmoedig op den schouder, met de woorden :

— Wees nu maar niet boos op mij, opa, want het ging niet anders. Het hemd — en speciaal jou hemd, is nader dan de rok ! Hou je maar goed, en verveel je niet te erg. De weg is hier wel niet zoo druk als Oxford Street, maar er zullen toch wel eens menschen voorbijkomen, die je zullen bevrijden.

En toen stapte hij weg, zoo vlug hij kon, en daar bij moest hij nu en dan het lange gewaad oplichten, om te voorkomen, dat hij er op trapte.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK V.

VOEDSEL!

Wat later, toen de duisternis begon te vallen, en zijn maag begon te knorren, begon hij zich af te vragen of hij wel ooit de bende bandieten zou inhalen, toen plotseling een hem maar al te goed bekend geluid hem deed stilstaan, en hem vervolgens dwong, zich plat op den grond te werpen.

Op vrij korten afstand hadden een aantal gewerschoten geraasd.

Hij hief het hoofd op, en zag dat zij afkomstig waren van de overzijde van een diep en tamelijk breed dal.

Behoedzaam kroop hij wat verder, en nu begreep hij ook, waarop de schoten gemunt waren.

In de snel toenemende schemering kon hij nog juist een aantal tenten ontwaren geplaatst op een verbreding van hetzelfde pad, dat hij volgde.

Geen twijfel was mogelijk, dat moest het kamp van de bandieten zijn — Mylord en mijnheer Brand waren geen driehonderd passen van hem verwijderd, daarboven op dat rotsplateau.

Hij zag echter spoedig in, dat hij nog geen reden had tot juichen, want het geheele kamp raakte in opschudding, en de treinroovers begonnen terug te schieten, dat het een lieve lust was!

Hij kon er natuurlijk niet aan denken, dat kamp te naderen, zoolang het schieten duurde, en het duurde bijna den geheelen nacht door!

Toch zou Henderson er wat voor gegeven hebben, als hij daar had kunnen zijn, al was het maar om iets te kunnen eten. Want de honger begon nu fel te knagen, en het was hem niet recht duidelijk, hoe hij in deze barre, woeste bergen en nog wel zonder geweer aan voedsel moest komen.

Natuurlijk moest er ergens wild schuilen, want ook die bandieten moesten eten, maar hij had nog niets eetbaars gezien, behalve een paar groote vogels en éénmaal een viervoetig dier, dat hij voor een klipgeit had gehouden, maar dat inderdaad een lama was geweest.

En die schurken van Chineezen hadden hun standplaats goed gekozen ook! Het was vol-

komen onmogelijk van de plek, waar hij zich bevond dat kamp te naderen, zonder dat het onmiddellijk zou worden gezien door de schildwachten. Hij poogde een weinig te slapen, en werkelijk geraakte hij door de doorgestane vermoënis en ook door het doffe gevoel in zijn hoofd in een soort van sluimering, die wel geen slaap was, maar die er toch zeer veel op geleek en hem een weinig verlichting schonk.

Hij sluimerde door het geweervuur heen, maar dat was niets bijzonders — dat had hij in de loopgraven van Vlaanderen en aan de Somme ook moeten doen.

Toen hij weer wakker werd begon de dag weer aan te breken. Het geweervuur zweeg. En met vernieuwde kracht kwam het gevoel van honger terug, bijna onuitstaanbaar voor een man, die gewend was aan stevig en veel voedsel. Hij begon in te zien dat hij zich voor iederen prijs levensmiddelen moest trachten te verschaffen.

Van de schuilplaats uit, waar hij neerlag, achter een rotsblok, keek hij voorzichtig naar het kamp.

Tot zijn groote verwondering werd er gewerkt met een witte vlag. De afstand was te groot om veel te kunnen onderscheiden.

Maar wat later begreep hij toch zooveel, dat er een wapenstilstand of vrede was gesloten tusschen de bandieten en de soldaten, die hen hadden achtervolgd.

Die laatste herkende hij nu heel goed, want zij vertoonden zich openlijk, aan de overzijde der breede rotskloof, en schenen zich gereed te maken voor den aftocht.

Toen schoot het hem plotseling te binnen, dat een heele compagnie soldaten niet van de lucht kan leven, dat zij levensmiddelen moeten meevoeren.

Hij was nu reeds zoo ver gekomen, dat hij tot alles in staat zou zijn zich voedsel te verschaffen, nu hij in twee volle dagen niets gegeten had. Want men zou in den trein juist zijn gaan dineeren, toen de overval plaats vond.

Hij liet zich voorzichtig weer wat achteruit glijden, en poogde in de halve schemering van de dageraad waar te nemen wat er voorviel.

De plek waar hij zich bevond was tamelijk dicht bij het punt, waar het dal begon en waar dus die beide wegen die er langs voerden samen kwamen.

Er lagen daar groote rotsblokken verspreid, achter een daarvan knielde Henderson neer.

Een paar minuten later zag hij op een afstand van nog geen twintig meter de nog vrij vage gedaanten van de soldaten.

Zij waren allen te voet.

Eerst kwam er een afdeling manschappen, dan een klein stuk berggeschut op den rug van een sterken muilezel geladen, nog zulk een ezelf met het affuit en de wielen, toen weer soldaten in gelederen van vier, vier of zes bereden officieren gevolgd door hun oppassers, en toen scheen er plotseling niets meer te komen.

Wanhopig vroeg Henderson zich af of die heele troep dan leefde van gras en van sprinkhanen, toen hem plotseling een geur in den neus drong, die hem bijna dol maakte.

Het was de geur van soep.

Hij keek toe, tot zijn oogen hem bijna uit het hoofd puilden en zag, nog aan de overzijde van de kloof de oorzaak van zijn opwindung naderen — het was een moderne splinternieuwe keukenwagen, getrokken door een klein bergpaard, de damp wolkte er af, en het voertuig was vergezeld van drie manschappen.

Het had weinig gescheeld, of Henderson had luidkeels gebruld. „Het is voor den kok” maar tot zijn geluk wist hij zich te beheerschen. Van de laatste soldaten zag hij al bijna niets meer, toen die gezegende keuken kwam aanrijden, rammelend en geurend.

Toen stond hij op, trok het lange overkleed recht, en poogde zich snel in het beroemde zakspiegeltje te bezien.

— Mijn wenkbrauwen zijn gelukkig nog niet afgezakt, bromde hij, ik moet het er maar op wagen. En als die drie kerels mij niet goed schiks van hun soep geven, dan hak ik ze in dobbelsteentjes.

Hij trok het zonderlinge hoofddeksel een beetje scheever en stapte nu plechtig met den rechterhand om het ivoren gevest van het zwaard geklemd op den veelbelovenden wagen toe.

En teon geschiedde er iets onverwachts, want ternauwernood hadden de drie soldaten de gedaante zien aankomen, of zij wierpen zich onmiddellijk ter aarde en raakten met hun voorhoofden den grond aan — en het kleine paard wandelde met den keukenwagen rustig verder.

Henderson had veel lust om te vloeken toen

hij dit zag, en verwenschte de soldaten uit den grond van zijn hart. Hij kreeg den gelukkigen inval om midden op den weg te gaan staan, en toen koos het kleine bergpaard de verstandigste partij, en stond stil.

Toen dit ongeveer een minuut geduurd had en de soldaten nog maar altijd in het zand geknield lagen, gromde Henderson voor zich heen :

— Zijn die kerels van plan, nog lang zoo te blijven liggen ? Voor wien zien zij mij eigenlijk aan ?

Zonder het bijna zelf te weten, stampte hij van ongeduld op den grond en tegelijkertijd hieven de drie soldaten met een angst die hem verbaasde het hoofd op en kwamen op zijn stommen wenk haastig overeind.

Henderson wees op den dampenden ronden ketel, vol kostelijken soep, en vervolgens op zijn maag. Hij maakte het gebaar, dat over de geheele wereld begrepen wordt, en het werd dan ook begrepen.

Een der soldaten tilde het deksel van den ketel op, en de heerlijke lucht deed den uitgehonderden reus bijna bezwijmen.

— Ik heb zoo'n honger, dat ik niet eens kan beoordeelen, of er hondenklapstuk of stukjes van een haai in zitten, maar het zal mij zelfs niet kunnen schelen, al was het soep van vleurmuizen ! Het ruikt als godenspijs.

Met van eerbied trillende handen had een van de soldaten een grooten kom gegrepen, en vulde dien tot den rand met dampende soep. Als Henderson gedurfd had zou hij zijn oogen wijd hebben open gesperd van louter verrukking want het was een soep van schapenvleesch, zoo voorureffelijk, als men maar kon verlangen, met knoflook, rijst en kleine balletjes visch er in.

Daar Henderson volstrekt geen lust had om zijn mond te verbranden, al had hij nog zoo'n honger en evenmin om die soldaten op te houden, zoo maakte hij een bevelend gebaar, en toen, van oordeel zijnde dat dit een gunstigen indruk zou maken, hief hij zegenend zijn rechterhand op, met de tinnen kom vol kostelijke soep in de linkerhand.

Het is zeer waarschijnlijk, dat de drie soldaten nog nooit op zulk een wijze gezegend waren, maar zij waardeerden de goede bedoeling en, wat de hoofdzaak was, zij trokken onmiddellijk verder, herhaaldelijk met twee vingers hun voorhoofd aanrakend en met achterlating van de gamelle.

— Waarom wijzen zij voortdurend op hun voorhoofd, vroeg Henderson zich nadenkend

af, van de soep met haar verleidelijke vetoogjes naar de eerbiedig buigende, vertrekende soldaten kijkend. Zou dat op mij slaan? Maar wat doet het er ook toe, nu ze mij zoo braaf geholpen hebben, die zonen van het Hemelsche Rijk.

Een oogenblik later had het gedonder van den rollenden keukenwagen opgehouden, en dank zij de kracht van blazen was de soep eetbaar geworden.

Henderson had nooit iets gegeten wat er ook maar in de verste verte op geleek, zoo meende hij. De gamelle kon liters soep bevatten en in hun eerbied hadden de soldaten er zeker een half pond vleesch in gedaan. Binnen vijf minuten waren soep en vleesch verdwenen, tot het laatste druppeltje, tot het laatste vezeltje.

— Ik zou nog wel zoo'n bordje lusten, zeide Henderson zuchtend, maar een mensch mag niet ontevreden zijn. Wat voeren ze daar in het kamp uit? Zij breken op, als ik het wel heb!

Het was nu bijna dag, en hij kon duidelijk zien hoe de tenten snel werden afgebroken, hoe de paarden werden gezadeld, en hoe de troep zich gereedmaakte tot vertrek.

De afstand was te groot om afzonderlijke gestaten te kunnen onderscheiden, maar volmoed begaf Henderson zich weer op weg, nu zijn eerste honger gestild was.

Nu hij echter zoo dicht genaderd was, moest hij de grootste behoedzaamheid in acht nemen, om niet te worden ontdekt, want hij begreep maar al te goed, dat het heldere daglicht zou verraden, hetgeen die soldaten wegens de schemering niet hadden kunnen ontdekken, dat hij volstrekt geen Chinees was.

En weer trok hij bijna den geheelen dag verder nu eens den troep uit het oog verliezend, dan weer hem terugvindend met wondevoeten, lijdend onder de hitte, maar vastbesloten om door te zetten, tot de vermoeidheid hem zou doen neervallen.

Gelukkig hielden de bandieten op het heetst van den dag bijna anderhalf uur halt. Zelfs de paarden werden ontzadeld, en Henderson kon zich eenige rust gunnen.

En toen ten tweede male de duisternis ging vallen scheen Kai-Poe ten slotte zijn doel te hebben bereikt.

Weer werden de lastdieren ontpakt, weer werden de tenten opgesteld, en ditmaal werden er ook kampvuren ontstoken, ten bewijze dat de bandietenhoofdman zich hier volkomen veilig wist.

Henderson, die alweer een honger had, alsof

hij een week zonder voedsel op een vlot had doorgebracht, besloot dat nu den tijd om te handelen was aangebroken.

En zoo sloop hij dan heel voorzichtig op het kamp toe, nu en dan stilsthoudend om te luisteren.

Hij hoorde in den aanvang eenige vreemde woeste liederen zingen, begeleid door koperen trommen en gillende fluiten, maar vrij spoedig werd het stil.

De menschen daarboven moesten ook uitgeput zijn en naar rust verlangen.

Ongezien wist hij tenslotte den toegang tot het kamp te bereiken.

Daar waren echter twee groote brandende fakkels geplant, en tot zijn schrik zag hij, dat er een man op wacht zat, op een stuk steen, met zijn geweer tusschen de knieën.

En toen hij dit zag, had de schildwacht ook hem reeds gezien.

Hij stond op, met het geweer in den aanslag. Het was een groote, magere kerel en Henderson meende hem te herkennen als een van de treinroovers, die een vrouw het hoofd had afgehouden, toen zij haar klein kind poogde te verdedigen.

De man herkende echter in het schijnsel van de flambouwen het zijden overkleed, het eigenaardige hoofddekseel, en bracht twee vingers tegen het voorhoofd, terwijl hij diep boog.

Henderson wist aanvankelijk niet wat te doen. Het beste was misschien het gebaar juist zoo te beantwoorden.

Dat deed hij dan ook en het bleek het domste te zijn, wat er te doen was. Want het schuingeplaatste hoofddekseel gleed van zijn hoofd, en zijn korenblond hoofdhaar kwam te zien.

Tot overmaat van ramp gebruikte Henderson een krachtterm, die zeker niet voorkomt in de heilige boeken van Boedha, maar die menigvuldig gebruikt wordt op de kleine markten van White-Chapel!

Of de schildwacht het gelaat van den naderende herkende is niet zeker, en het zal ook nooit bekend worden.

Maar we bracht hij dadelijk zijn geweer aan den schouder met een woesten uitroep.

Het schot zou echter nooit afgaan.

Henderson stond op zijn minst zes meter van den schildwacht verwijderd, en om het zwaard te trekken was het te laat.

Hij hield echter den dolk reeds klaar, en wierp het wapen snel als de gedachte en met alle kracht waarover hij beschikte naar den bandiet toe.

En met zooveel behendigheid had hij gemikt,

dat het zware, uiterst scherpe wapen den schildwacht in het hart drong, zoodat hij zonder een klacht te uiten ineen zeeg.

Henderson had nog juist bijtijds het geweer gegrepen, dat kletterend op den grond dreigde te vallen.

Hij keek even naar het roerlooze lichaam, en zeide bij wijze van grafrede :

— Dat zal je leeren, weerlooze vrouwen het hoofd af te slaan, leelijke gauwdief !

Hij liep in gebukte houding het kamp binnen, maar niet zeer ver, want plotseling struikelde hij over een tentlijn, en daarbij uitte hij den gesmoorden vloek, dien Raffles en Brand hadden opgevangen.

En het was Raffles, die snel als de gedachte zijn mond aan het oor van den reus legde en hem toebeet :

— Zwijg, als je leven je lief is !

— Mylord, is U het ? hijgde Henderson met trillenden stem. Den hemel zij geprezen — dan heb ik niet voor niets honger geleden. Heeft u hier iets te eten, soep van schapenvleesch bijvoorbeeld met een paar balletjes visch erin en knoflook ?

— Je zult later te eten krijgen zooveel je maar wilt — als je nu maar zwijgt, en onze touwen doorsnijdt. Heb je een mes ?

— Een mes ? Lieve hemel, ik heb een guillotine !

Met een zacht sissend geluid kwam het zwaard uit de scheede, en een paar tellen later had de scherpe kling met het grootste gemak de touwen doorgesneden, die Raffles en Brand gebonden hielden.

Met een diepe zucht wreven beiden hunne verstijfde armen, en het was alsof de wereld plotseling een geheel ander uiterlijk had gekregen.

Toen viel de blik van Raffles op het zwaard, en hij vroeg verbaasd, op zachten toon :

— Hoe kom je aan dien prachtigen sabel, James ?

— Van een Chinees afgenomen, Mylord ! Hij zit daar ergens op den weg in zijn flanelletje, als ik mij zoo mag uitdrukken.

Raffles deed vlug en paar stappen op Henderson toe, bekeek hem van het hoofd tot de voeten, betastte de prachtige zijde van het lange gewaad en vroeg toen snel :

— Droeg de man, dien je overvallen en gebonden hebt, dit gewaad ?

— Ja zeker, Mylord ! antwoordde de reus trotsch. Ik heb er toch goed aangedaan, hoop ik ?

— Het zou van weinig dankbaarheid getuigen, als wij het tegendeel beweerden, James, maar je hebt daarbij ook iets heel gevaarlijks gedaan. Je hebt de hand durven opheffen, tegen een der hoogste Chineesche priesters, die er zijn, en die in rang gelijk worden geacht, met een mandarijn van den vijfden graad, die dus het recht heeft, een knop van groen kristal op zijn hoofddeksel te dragen !

— Wel kom, daar kijk ik van op, zeide Henderson verbluft, en ook wel een beetje benauwd. Nu begrijp ik pas goed, waarom die drie soldaten voor mij in het stof neerknielden, alsof ik een soort van heilige was.

— Die Boedha-priester, Henderson, wordt ook niet als veel minder beschouwd ! hernam Raffles, ernstig. Maar het is geschied, en je hebt een voortreffelijke verontschuldiging, tenminste in mijn oogen, je wist niet wie of wat die man was ; hij is toch niet gewond ?

— Is een dikke neus, of een buil boven het oog, een wond Mylord, als dat zoo mocht zijn, dan moet ik met ja antwoorden, maar overigens is hij goed gezond, al was hij erg boos op mij.

Hij hield plotseling op, en snoof begeerig ; in de duisternis zochten zijn oogen naar den spijs, die deze heerlijke lucht verspreidde.

— Heb je honger, Henderson ? vroeg Brand, nog altijd ijverig bezig om zijn armen te masseeren.

— Ik heb het gevoel, mijnheer Brand, alsof ik een halve koe zou kunnen opeten.

— Neem dan dit voedsel, en haast je, want wij zullen nu spoedig moeten handelen, zeide Raffles op zachten toon.

Henderson had den schotel met rijst en sterk gepeperd vleesch reeds gevonden en in een oogwenk had hij alles naar binnen geslagen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

DE VLUCHT.

Raffles had al dien tijd scherp toegeluisterd. In het geheele kamp heerschte thans rust.

Het was koud, zooals bijna steeds des nachts op deze breedten, en de meeste roovers hadden zich in hunne kleine tenten teruggetrokken.

De plek, waar Raffles en Brand gebonden hadden neergelegen, bevond zich niet ver van den ingang van het kamp, en vlak er bij stond dezelfde tent, over welker touwen Henderson bijna gestruikeld was.

Raffles wist, dat zich in die tent een zwaargewond gevangene bevond, die waarschijnlijk den volgenden dag niet zou halen.

De man moest wel zeer rijk zijn, anders zouden de treinbandieten zich de moeite niet hebben gegeven, hem tot hiertoe mede te voeren. Waarschijnlijk hadden zij zijn handteekening noodig, onder een brief om geld aan zijn bloedverwanten.

Voor den ouden Chinees was het zeker erg genoeg, maar voor de drie Europeanen was het een gelukkige omstandigheid, daar anders zeker reeds alarm zou zijn gemaakt.

Men hoorde in de stilte niets anders dan het rochelen en steunen van den zwaargewonden Chinees.

Een zestigtal stappen verder lagen de andere gevangenen bijeen. Zij werden bewaakt door twee der bandieten, dat had Raffles met zijn kattenogen reeds eerder waargenomen.

Onder hen bevonden zich nog altijd een tiental blanke reizigers, uitsluitend mannen.

In het midden van het kamp ongeveer stond de tent van Kai-Poe, en niet ver daarvandaan, was de tent van Marjorie neergezet, kenbaar aan de witte kleur van het linnen.

Het was een nieuwe, sierlijke tent, en de hoofdman wilde hiermede zeker eer bewijzen aan zijn gevangene.

Een paar kampvuren brandden nog, maar slechts zwakjes, en hun schijnsel reikte niet tot aan de plek, waar de beide gevangenen zich hadden bevonden.

Raffles overdacht snel een plan om te vluchten. Hij wist maar al te goed, dat hij tegenover wanhopig groote moeilijkheden stond. Misschien zou het hem gelukt zijn met zijn beide makkers

uit het kamp te vluchten, nu het zonder schildwachten was, maar daaraan dacht hij zelfs geen oogenblik.

De gedachte, dat hij het meisje zou moeten achterlaten in de macht van Kai-Poe, deed zijn gelaat wit en strak worden als marmer. Ook de acht of tien Europeanen wilde hij trachten te redden, ofschoon hij maar al te goed wist, dat dit bijna een onmogelijkheid was.

Allen waren zij gebonden, en allen zouden zij dus eerst bevrijd moeten worden en de bandieten-troep telde meer dan veertig koppen.

En terwijl hij nog stond na te denken ving zijn oor een zwak gerucht op.

Scherp uitziende zag hij, dat de lap, welke den toegang tot de groote tent van Kai-Poe afsloot, zich bewoog.

Het volgende oogenblik trad de hoofdman naar buiten.

Hij had zijn overkleederen afgelegd, en was blootshoofds.

Voor zoover Raffles kon zien had hij geen ander wapen dan de lange dolk, die in zijn gordel stak.

En weer trad hij op de tent toe, die zich dicht bij de zijne bevond, de tent van wit linnen, en dadelijk sprongen twee neergehurkte schaduw overeind, tot wie hij even scheen te spreken.

Vol onrust zag Raffles hoe de twee mannen zich wat verwijderden en in de duisternis verdwenen.

Kai-Poe keek nog even om zich heen, en het volgende oogenblik was hij de witte tent binnengetreten.

Raffles balde zijn vuisten, tot de nagels hem in de handpalmen drongen, en fluisterde half luid:

— Al moest het ons het leven kosten — ik zal het niet dulden!

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt, die niet in de duisternis zoo goed kon zien als Raffles.

— Kai-Poe is de tent van het meisje weer binnengegaan. Het is maar al te duidelijk wat de schurk in den zin heeft. Maar al zou ik het heele kamp alarmeeren, ik zal niet toelaten, dat hij haar ook maar een haar krenkt. Luister, en doe nauwkeurig wat ik zeg. Ik ga daarheen.

Volg mij, kruipend over den grond. Zoek de schaduw op. Ik zal hem onverhoeds trachten te overvallen. Mocht hij toch schreeuwen, dan moet alles op een kaart worden gezet, grijp de wapens, die je maar vinden kunt, maar bevrijd voor alles de gevangenen, zoodat zij kunnen helpen. En nu voor uit, want iedere seconde is kostbaar.

Reeds snelde hij weg, in gebukte houding, met sprongen als van een panter, zooveel mogelijk in den schaduw van de verspreid liggende tenten.

Hij had volstrekt geen wapens, en toch bleef hij voortstormen, gedreven door zijn wil, en vastbesloten om het uiterste te wagen, teneinde het meisje te redden, uit de klauwen van den Chineeschen bandiet.

Toen hij nog een paar passen van de tent verwijderd was, hoorde hij reeds het doffe gesmoorde gerucht van een worsteling, en hij wist, alsof hij het zag, dat het meisje wilde schreeuwen, maar niet kon, omdat een gele klauw op haar mond lag.

Zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, drong hij de tent binnen.

Marjorie lag uitgestrekt op de paardendeken, die men haar tot legerstede had gegeven, en verweerde zich wanhopig, tegen Kai-Poe, die haar met een hand bij de keel had gegrepen, en zacht op gedempten toon, rauwe kreten van woede en ongeduld uitstiet, als een wild dier.

De tent werd vrij helder verlicht door een kaars, die in een kleine lantaarn brandde.

Zonder tijd te verliezen met praten, wierp Raffles zich onmiddellijk op den bendeleider.

Deze wendde zich bliksemsne om, en trok tegelijkertijd zijn langen dolk uit de scheede.

Ook hij schreeuwde niet, hij riep niet om hulp, zooals Raffles een oogenblik gevreesd had, maar hij stak zwijgend en in dolle woede naar dien zoo plotseling binnengedrongen vijand.

Marjorie sloeg beide handen voor den mond om een kreet van ontzetting te smoren, die haar naar de lippen was gedrongen.

Ook zij begreep, dat ieder onnoodig gerucht dadelijk de bewakers terug zou brengen en dan was het lot van dien moedigen helper bezegeld.

Raffles echter was snel als de gedachte ter zijde gesprongen, en de dolk flitste langs hem heen.

Hij greep den gewapenden arm en poogde die achter den rug van Kai-poe te wringen. Maar de Chinees was van een tijgerachtige lenigheid, en zeer sterk, ofschoon hij bijna een hoofd kleiner was dan Raffles.

Hij sloeg snel zijn been om dat van Raffles, en beiden vielen op den grond,

Doodsbleek zag Marjorie toe. Zij lag geknield op de deken, en voelde hoe haar hart bonsde in haar borst.

Bij den val was Raffles verplicht geweest, den arm met het moordwapen aan het einde los te laten.

Hij was op zijn rug terecht gekomen, en Kai-Poe lag met een knie op zijn borst en hief met een duivelschen glimlach van zegepraal den langen, spitsen dolk op, om hem zijn tegenstander in de keel te stooten.

Raffles wist zich nogmaals wat op zijde te wringen, maar het was hem onmogelijk geworden nogmaals den hoog opgeheven arm te grijpen.

Op dat oogenblik viel het oog van Marjorie op de kleine tasch met allerlei kleinigheden, die men haar gelaten had. Zij wist, dat er een klein nagelschaartje in zat nauwelijks een paar duim lang. En in haar ontzetting, in haar wanhoop, rukte zij die tasch open, en haalde dat onbeduidende wapen te voorschijn.

Zij opende het, en stak met alle kracht, waarover zij kon beschikken den roover in het been, even onder de knie.

Met een dof gebrul wendde Kai-Poe zich om, en hij verloor een paar kostbare seconden, die hem noodlottig zouden worden.

Hij verloor het evenwicht, en voor hij het had hervonden schoof Raffles zich met een ruk onder hem uit, greep hem om het middel en deed hem opnieuw ter aarde tuimelen.

En het einde kwam even onverwacht als bloedig. Kai-Poe viel voorover in zijn eigen opgerichte dolk, die tot aan het gevest in zijn borst begraven werd.

Hij gaf geen ander geluid dan een soort van snik, hij spreidde armen en beenen uit, en toen lag hij stil.

Een kort oogenblik bleef Raffles naar hem kijken, en zag, hoe langzaam de punt van het wapen uit den rug omhoog kwam steken, en hij fluisterde schor :

— Hij heeft zijn bekomst ! Ik hoop, dat gij niet te erg geschrokken bent, Miss Marjorie.

En oogenblik zat zij doodsbleek neergeknield, met beide handen voor het gelaat, en toen zeide zij heel zacht :

— Ik dank U — zonder U, zou ik verloren zijn geweest.

— Ik heb meer reden om U te danken, Miss, want zonder dat kleine schaatje daarginds zou ik misschien het onderspit hebben moeten delven. Laten wij daar niet over redetwisten, er zijn reden van meer belang.

Het doode, slappe lichaam een weinig op zij schuivend, tilde Raffles heel voorzichtig een slip op van de lap, die de tent afsloot.

In het eerst zag hij niets dan de tenten, en de langzaam uitdoovende vuren.

Toen viel zijn oog op twee gedaanten, die daar niet ver van de tent op den grond lagen, alsof zij sliepen.

Toch waren die slapers daar zoeven niet geweest, dat wist hij zeker.

En toen deed hij een afschuwelijke ontdekking die hem een oogenblik deed huiveren, hem, den man, die eenige jaren van den oorlog had meegestreden.

Het lichaam dat het dichtst bij hem lag, was hoofdeloos.

Hij dacht hier nog over na, toen hij een welbekende stem hoorde, die van dichtbij fluisterde:

— Hier zijn wij, Mylord! Alles daarbinnen in orde?

Raffles sloeg het tentdoek nog verder terug en zag Henderson bijna op zijn buik liggend, zoo dicht had hij zich naar den grond gekromd.

In zijn rechterhand hield hij nog altijd den priestersabe en het lemmet was roodgekleurd.

Raffles huiverde heel even, en het was of de reus het voelde, want hij fluisterde deemoedig:

— Ik was er wel toe verplicht, Mylord! Een van die kerels had zeker het gerucht van de worsteling hier in de tent gehoord, en hij wilde juist alarm maken. Hij had zijn revolver al getrokken, hij wilde op mij schieten en het ding, dat ik hier in de hand houd, is zoo drommels scherp. Als ik er verkeerd aan gedaan heb, dan spijt het mij!

— Je spijt zou wat laat komen, James, maar berouw behoef je niet te gevoelen, want wij vechten voor ons leven en voor dat van anderen, en al deze kerels zijn rijp voor den beul! Waar is mijnheer Brand?

— Hij verbindt een wond aan zijn arm, Mylord, hier achter mij. De tweede bandiet had hem geraakt met zijn dolk, voor mijnheer Brand hem neers.oeg met de kolf van een geweer. Als de verschijnse.en niet bedriegen, dan loopt het hier nog op een kloppartij uit. Hoe is het met dien Kai-Poe afgelopen?

— Hij is dood, James, antwoordde Raffles kortaf. Zijn eigen dolk heeft hem gedood.

— Maar dat is dan al een heele opruiming, hernam Henderson. Wat hebben wij nu te doen, Mylord?

— Als het kan, moeten eerst de gevangenen worden bevrijd, maar wacht eens. tracht eerst zooveel mogelijk vuurwapens te verzamelen, ook munitie. Breng die dan naar deze tent, die

gemakkelijk te herkennen is. Ik zal zelf eenige van de beste paarden uitzoeken, want die zullen wij zeker noodig hebben. Wij zijn in de onmiddelijke nabijheid van een kleine stad of nederzetting, waar deze bandieten thuis behooren. Zoodra er bekend wordt, wat er hier gebeurt, zullen de anderen bloedig wraak willen nemen, en wee onzer, als zij ons dan opnieuw in handen zouden krijgen. Onder de vreeselijkste martelingen zouden wij gedood worden en geen losprijs ter wereld zou ons kunnen redden. Die Kai-Poe was onder zijns gelijken een soort van halfgod.

— Dan zal het zaak zijn om de beenen te nemen, Mylord, zeide Henderson nuchter. Op dat oogenblik schoof Brand zich voor hem, liet Raffles zijn omzwachtelden arm zien en fluisterde:

— Een paar millimeters verder, en hij zou den grooten slagader hebben geraakt. Gelukkig draaide de kling op mijn arm om.

Maar zooals hij nu is, kan ik dien arm niet gebruiken, het is een geluk, dat het mijn linker is.

— Dan zul je helpen bij het bevrijden van de gevangenen, Brand! Heb je een wapen?

— Ik heb den dolk, die mij zoo toegetakeld heeft. Het geweer is echter onbruikbaar geworden. De Chinees, die ik ermee raakte had zulk een harden kop.

— Daarginds zie ik een revolver op den grond liggen, neem die ook mee, ik zelf zal de tent van Kai-Poe binnen gaan en zijn eigen vuurwapens nemen.

Hij wendde zich om naar het meisje, dat bevend in elkaar gehurkt zat, en zeide zacht:

— Gij zult hier moeten blijven en wachten. Maar ik zal u van dit akelige gezelschap bevrijden.

Terwijl Marjorie het hoofd afwendde, wentelde Raffles het doode lichaam om, teneinde het aan de beenen buiten de tent te trekken, toen zijn blik viel op iets glinsterends, dat de bandiet om den hals droeg, aan een ketting van fijne gouden schakeltjes.

Hij bukte er zich overheen en keek aandachtig toe.

Het glinsterende ding was een gouden amulet, van driehoekigen vorm, waarin met een fijnen stift eenige zonderlinge figuren waren gekrast.

— Wel zoo, deze man was een lid van de Broederschap van den Gouden Trap, fluisterde hij verbaasd voor zich heen. Zou het toeval mij soms hier op het spoor hebben gebracht van de schurken, die het graf van Keizerin Tzoe-Hsi plunderden.

Zonder zichzelf nog op die vraag antwoord te geven, maakte Raffles haastig het amulet los, liet het met het gouden kettinkje in zijn zak glijden en trok het lijk van den dooden bandiet buiten de tent.

Een paar stappen, brachten hem naar het verblijf van den hoofdman. Hij vond daar inderdaad een uitmuntend geweer en twee uitstekende revolvers.

Op een kleine roodgeschilderde tafel met lage pooten stond een ijzeren kistje. Raffles nam het op en deed het zachtjes schudden. Hij hoorde een geluid als van dooreengeworpen goudstukken. En nog een ander, alsof men diamanten schudde.

Het kistje bevatte zeer waarschijnlijk den buit van den treinroof. Raffles zocht en vond een riem, bevestigde die aan het hengel, en kon op die wijze het kistje op zijn rug hangen, hij proppte zijn zakken verder vol patronen, rechts die voor de revolvers links die voor het geweer, en verliet toen vlug de tent. Nog steeds bewoog zich niets in het kamp.

Hij vond het meisje en zijn twee metgezellen nog in de witte tent, en gaf haastig, op zacht bevelenden toon zijn laatste aanwijzingen.

Hij had reeds opgemerkt, dat alle paarden slechts gekluisterd bijeen stonden bij den uitgang van het kamp, die het dichtst bij de nederzetting van de bandieten was gelegen.

De dieren, zelf nog te vermoeid, dachten er niet aan om zich van het kamp te verwijderen.

Zij werden slechts door een enkelen man bewaakt.

De eerste zorg van Raffles was, dezen man te besluipen en hem met een slag op het hoofd met een revolverkolf voorloopig machteloos te maken.

Het geweer van den man werd bij de verzameling in de witte tent gevoegd, die langzaam aangroeide, want Henderson had zijn plicht gedaan, en waar hij maar kon, geweren verzameld.

Toen kwam het moeilijkste werk, de bevrijding der gevangenen.

Slechts eenigen hunner sliepen. Maar bij verreweg de meesten belette de angst voor wat komen zou de goedertieren slaap, hun moede oogleden te naderen.

Gelukkig waren er maar twee wakers bij de kleine groep. Ook zij werden plotseling overvallen, en na een korte worsteling neergeslagen. Biksemsnel deden het groote zwaard van Henderson en de dolk van Brand hun werk, en sneden de koorden door, die de ongelukkige gevangenen geboeid hielden.

Veler hunner grepen in hun overgrootte vreugde de groote hand van Henderson, en wilden die kussen.

Slechts met moeite gelukte het Raffles aan al die lieden te beduiden, dat het nog geen tijd was voor jubelen.

Inderdaad moest men nu de paarden halen, ze zadelen en dan dwars door het kamp wegrijden en van de Europeanen konden er drie niet, en van de Chineezzen kon bijna niemand paardrijden.

En toch viel er niet te aarzelen. Wie bleef, schreef zijn eigen doodvonnis, daaraan viel niet te twijfelen.

Men besloot dus, dat de beste ruiters, een ander voor zich op het paard zouden nemen, en die er dan nog overbleven, moesten zich maar zoo goed mogelijk aan den zadelknop trachten vast te houden, want hun paarden zouden zelf den weg wel weten te vinden in den troep.

Nadat dit alles zachtjes fluisterend was afgesproken, begaven allen zich bij kleine troepjes naar de plek waar zich de paarden bevonden.

En wat Raffles reeds eenigen tijd gevreesd had, geschiedde nu.

Toen er reeds een half dozijn paarden gezadeld was, begonnen een paar van de dieren, die de lucht van de blanken in de neus kregen te hinniken, en in een oogwenk was het kamp in rep en roer.

Allerwegen ontwaakten de bandieten, kwamen uit hun tenten snellen, sommigen zochten vruchteloos naar hun wapen, anderen grepen sabel of dolk, maar allen liepen zij in de richting naar de plek, waar de paarden gekluisterd waren geweest.

Raffles riep met luide stem een paar bevelen, en Brand snelde met zijn geweer als een haas naar het dichtstbijzijnde rotsblok. knielde daarachter neer, en begon van daar de bandieten onder vuur te nemen.

Hij schoot snel en hij schoot raak, en de chineezzen moesten wel gelooven dat daar een vrij groot aantal scherpschutters in hinderlaag lagen, want zij deinsden een oogenblik achteruit.

Van dit oogenblik maakte Raffles gebruik, de geredde reizigers zoo spoedig mogelijk te paard te doen stijgen. Sommige dieren waren zelfs nog niet gezadeld, maar men had geen keuze.

De beste ruiters wipten in den zadel en iedereen nam iemand voor zich, die in het geheel niet kon rijden.

Marjorie, die uitstekend reed en breeches had gedragen, had een paard voor zich alleen.

En wie zich maar juist even op een paarden

rug kon handhaven, klauterde met eenige moeite op een paard, wel wetende, dat de dood wachtte, als men achter zou blijven.

Met Henderson was het een moeilijk geval, want hij was zoo zwaar, dat zijn paard letterlijk onder hem doorboog.

Binnen weinige tellen was men gereed voor de vlucht.

Brand trok nog een paar malen den trekker over, legde evenzooveel keeren, een der bandieten neer, en slingerde zich toen behendig op het eenige paard, dat nog over en losgemaakt was.

Raffles slaakte een luiden waarschuwingskreet, iedere ruiter gaf zijn rijdier de sporen, en in een wilde jacht stooft de heele troep dwars door het kamp, en den weg af naar beneden. Om niet onder de paardenhoeven verpletterd te worden, moesten de bandieten wel terzijde springen, en wie nog een vuurwapen had, schoot in dolle woede al zijn kogels af op de vluchtelingen. Twee Chineezers werden daarbij doodelijk gewond en tuimelden van hun paard.

In een razenden galop bleven de anderen voortjagen.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:
NORTH STATE
GOLD DOLLAR
CLYSMA No. 30
MAVRIDES TURKISH
PIRATE

HOOFDSTUK VII.

DE GOUDEN TRAP.

Een paar dagen later bereikte een totaal uitgeputte troep menschen de westelijke voorstad van Nanking.

Zij bereden paarden, die nauwelijks meer konden gaan.

En allen hadden zij nog de sporen op hun geelaat van de doorgestane ellende.

In het gezicht van de eerste huizen, liet Raffles halt houden, en allen stegen af.

Iedereen zag hem vol verwachting aan toen hij met ernstige stem begon :

— Dit is het einde van een avontuur vol gevaren, en hier scheiden zich onze wegen. Niet allen, die den trein in gevangenschap verlieten, zijn hier aanwezig. De lichamen van verscheidenen liggen daar boven in de bergen, en zullen tot voedsel dienen van de gieren. Wij hebben ons leven gered en ik redde nog iets meer !

Raffles stak de hand uit naar het zware Mongoolsche zadel, dat hem een paar dagen had gedragen en maakte er het kleine kistje van los, dat hij uit de tent van Kai-Poe had meegenomen.

Hij opende het, en zijn stem klonk luid en helder toen hij hernam :

— Hierin is het geld, hierin zijn de juweelen, die U zijn ontstolen. Laat ieder het bedrag noemen, dat hij bezat, en ik zal het teruggeven. Laat ieder hier ook zijn eigendommen uit aanwijzen.

Al die reizigers waren zooals gezegd, uitgeput.

Maar zoo sterk is de aantrekkingskracht van het goud, dat er niet velen waren, die zich niet wankelend rondom Raffles schaarden en een bevende had uitstaken naar dat kistje propvol sieraden en bankbiljetten.

Een kleine gebrekkige Chinees, hij miste een zijner voeten — kwam aanstropelen en wees met schitterende oogen een prachtigen diamant gemonteerd in een gouden dasspeld. Hij bleek uitstekend Engelsch te spreken. Schor klonk zijn stem, toen hij riep :

— Die speld is mijn eigendom, vreemdeling.

Raffles wierp hem een ijskoude blik toe, en zeide streng :

— Gelogen ! Jij weet heel goed schavuit, dat deze steen gedragen werd door den ongelukkigen vader van dit meisje. Misschien wist je het ook niet, de laagheid blijft er niet minder groot om, hier Miss Gibson, neem dit,

het komt U toe ! En wie het nu nog eens zal wagen, mij te bedriegen, die zal daar spijt van hebben !

Henderson kwam grommend naderbij. Hij was in een zeer slecht humeur, want zelfs in de nabijheid van een groote stad had hij maar weinig te eten kunnen krijgen. Misschien waren de anderen wel bang voor hem. Hoe het ook zij, allen weken wat terug, de hebzuchtige grijpvingers werden ingetrokken, en ieder wees aan wat hem toekwam of noemde een bedrag.

Raffles voelde zeer goed, dat men hem toch nog bedroog, maar hij reikte zwijgend de bankbiljetten uit en de sieraden.

Er zat tenslotte nog vrij wat in het kistje toen hij het eindelijk weer sloot, de rest was waarschijnlijk het eigendom der om het leven gekomen reizigers. Het stuitte hem tegen de borst om het te behouden, en hij besloot, het kistje zoo spoedig mogelijk aan den Engelschen consul over te dragen.

Wat hij echter wel behield, was een klein in vieren gevouwen stukje perkament, waarop teekens en letters met rooden inkt waren aangebracht. In een der hoeken was met goudinkt een klein figuurtje geteekend, dat eruit zag als een trap.

Allen gingen nu weer verder, trokken de stad binnen, en het duurde niet lang of de kleine troep menschen, die zulke vreeselijke gevaren met elkander gedeeld hadden, was naar alle windrichtingen uiteengedreven.

Het was voor een klein, Chineesch theehuis, dat Marjorie, de eenige die nog was overgebleven de hand van Raffles greep en met trillende stem zeide :

— Ik moet nu afscheid van U nemen graaf, ik mag U niet langer tot last zijn. Wat er zonder U en Uw vrienden van mij terecht zou zijn gekomen — ik huiver als ik eraan denk.

— Wat gaat gij doen ? vroeg Raffles zacht.

— In de eerste plaats onderzoek doen naar het lijk van mijn arme vader.

— Hebt gij vrienden in deze stad ?

— Neen, wel in Shanghai. Zoodra ik hier met de politie-autoriteiten gesproken heb, neem ik den eersten trein naar Shanghai toe. Mijn toekomst plannen zal ik nu wel moeten wijzigen, voegde zij er op bitteren toon aan toe.

— Geef mij Uw adres in Shanghai, Miss Marjorie ! Waarschijnlijk blijven wij nog eenigen tijd hier. Zoodra wij klaar zijn met ons werk, komen wij naar Shanghai en zullen U opzoeken, misschien kunt gij een goeden vriend nog wel gebruiken. Vaarwel en wees sterk !

Zwijgend drukte de drie vrienden haar achtereenvolgens de hand, toen bleven zij toezien, hoe haar ranke nog altijd veerkrachtige gestalte in de rijbroek en het witte sporthemd tusschen de roerige menigte verdween.

— Een dapper meisje, My'ord, zeide Henderson, een flink, braaf meisje.

— Ja, bij den hemel, dat is zij ! bevestigde Brand.

— China leert de Europeesche vrouwen wel dapper en koelbloedig te zijn, vrienden zeide Raffles ernstig.

— En wat zullen wij hier nu doen ? vroeg Brand een blik om zich heen werpend.

— Aan geld zien te komen, Brand, wij hebben terug gekregen wat de bandieten ons ontstalen, maar dat was niet zoo bijzonder veel.

— Maar moeten wij volstrekt geen melding maken van den treinroof, vroeg Brand weer.

Raffles haalde minachtend de schouders op, en gaf ten antwoord :

— Wij kunnen het doen, maar het is tijdverlies, je hebt zelf gezien hoe het gaat met de generaals, die het bevel voeren over een strafexpeditie.

— En hoe denk je wel aan geld te komen in deze wildvreemde gevaarlijke stad ?

— Door een stukje papier, — en door een amulet, antwoordde Raffles glimlachend, het papier verwijst mij naar een bepaald huisje, de amulet naar een bepaalden man ! Het eerste vond ik in het ijzeren kistje van Kai-Poe, het tweede vond ik om zijn hals.

Om kort te gaan, hij was een zeer invloedrijk en gewichtig lid van de Broederschap van den Gouden Trap !

— Dus, je gelooft dat hij de bandieten gekend heeft, die het graf schonden van de keizerin ?

— Daarvan ben ik zeker en nu vooruit, een hote opgezocht, goed uitgerust....

— En gegeten, zoo voltooide Henderson den zin met een overtuigingskracht, die Brand deed lachen.

— Je hebt gelijk, James. — Het is hoog tijd, dat wij eens een fatsoenlijken maaltijd nuttigen. Ik weet een goed hotel in de Europeesche wijk, dat door een ondernemend Duitscher gedreven

wordt, daar zullen wij onze maag kunnen vullen !

— Toch niet met vogelnestjes en hondenvleesch, Mylord, vroeg de reus ontsteld.

— Met Engelsche biefstuk en met Europeesche groenten, riep Raffles uit en nu voorwaarts.

Zij baanden zich niet zonder moeite een weg door de dicht opeengepakte menigte, die slechts morrend plaats maakte voor de westerlingen, zij sprongen op een wrak electrisch trammetje, en bereikten na een kwartier ongeveer de Europeesche wijk.

Zij vonden daar een vrij goed hotel, zij aten, en daarna sliepen zij, alsof zij nooit weer wakker zouden worden.

Het was drie dagen later, toen een Chinees tamelijk groot voor een van zijn ras, bij het vallen van de schemering op viltten zolen door een der nauwste straatjes van de Chineesche wijk liep.

Hij droeg een wijd wambuis van donkergroene zijde, boven een broek van wit katoen eveneens zeer wijd, en boven den enkel dichtgebonden. Op het hoofd droeg hij een kleinen puntigen strooehoed.

De man moest hier den weg kennen, hij aarzelde geen oogenblik bij het omslaan van een hoek, tot hij tenslotte stilstond voor een smal huis, in alle kleuren van den regenboog beschilderd, maar die kleuren waren verlept, half uitgewischt en hier en daar nog nauwelijks zichtbaar.

Boven de smalle deur hing een lantaarn met roode ruiten, waarvan er een gebarsten was.

Naast dit vervelooze oude huis bevond zich een klein winkeltje, waar echter thans niemand meer te zien was.

Trouwens de geheele straat scheen volkomen verlaten te zijn. Slechts nu en dan slopen in de snel toenemende duisternis vage gestalten voorbij, bijna zonder eenig gerucht.

De Chinees keek aandachtig links en rechts, en toen hief hij een knokkel op en tikte op eigenaardige wijze op het paneel van de deur.

Hij moest dit nog eens herhalen voor er in die deur een klein luikje open ging, waarachter een argwanend geel gezicht te zien kwam. De zwarte oogen in dat gezicht namen den man die buiten stond zoo goed mogelijk op, en toen hief de man zelf plotseling den lantaarn op, en het schijnse van een kaars viel op het gezicht van den bezoeker.

Het volgende oogenblik scheen de man met den lantaarn, grommend weer te willen dichtklappen, toen de bezoeker op dreigenden toon

een paar Chineesche woorden sprak en iets ophief, dat glinsterde in het kaarslicht.

Het was een driehoekig voorwerp, dat aan een dun gouden kettinkje hing.

Met buitengewone haast opende de portier onmiddellijk de deur, en de bezoeker trad binnen.

En nauwelijks was hij binnengegegaan of uit de duisternis aan het einde van het slop maakten zich twee gestalten los, die heel voorzichtig naderbij kwamen sluipen en post vatten op ongeveer tien meters afstand van de huisdeur, die zij scherp in het oog hielden.

Bijna een half uur stonden zij daar volmaakt onbeweeglijk en toen staken zij haastig de steeg over, bukten zich naar de deur toe, en een hunner begon haastig aan het zware ouderwetse slot te morrelen, met de zonderlinge woorden.

— Het half uur is reeds voorbij — ik vertrouw de zaak niet, wij moeten naar binnen. —

De woorden waren ternauwernood gesproken of een zeer helder schijnsel viel voor een korten tijd — nauwelijks een seconde — in het slot en verlichtte daghelder het gelaat van een zwaargebouwd man, die toekeek hoe de ander aan het slot peuterde.

Het volgend oogenblik was het weer stikdonker, de twee mannen luisterden met den grootste aandacht, maar niets viel te hooren.

— Wat was dat, mijnheer Brand, vroeg de reus, nog knipperend met de oogen.

— Ik kan het je onmogelijk zeggen, James, maar ik vrees dat het niet veel goeds was. Laten wij nog even wachten.

En intusschen was de bezoeker op de hielen van den man met zijn kaarslantaarn, een smalle, vochtige, morsige gang doorgegaan, vervolgens dwars door een vertrek, met gordijnen afgesloten en waar een mufte lucht hing van slapende menschen en van drank, en dat niets anders was dan een geheime opiumkit.

Toen kwam er weer een gang, een trap die naar omlaag voerde, een deur ging open, de koude avondlucht sloeg de twee in het gelaat en zij liepen over een duistere binnenplaats heen. De man opende een soort van kelderluik, er kwam nogmaals een trap en eindelijk gingen zij beiden een vertrek binnen slecht verlicht, waar een ruw houten tafel in het midden stond. Zes Chineezen zaten er omheen, op een na droegen allen een Westersche kleedij. Maar allen hadden aan een dunne ketting het driehoekige teeken van die gevreesde Broederschap.

Zoodra die nieuwe bezoeker binnen trad stonden zij allen op, bogen zijgend en gingen

weer zitten.

Een hunner richtte het woord tot den vreemdeling, na hem scherp te hebben opgenomen :

— Gij zijt afgezonden door Kai-Poe ?

— Ja, klonk het antwoord.

— Toon ons het bewijs !

De vreemdeling stak den spreker een vierkant stukje perkament toe, en toonde hem een gouden amulet, driehoekig van vorm.

De man, die gesproken had, beschouwde aandachtig de letterteekens, en vroeg toen :

— Wat wenscht Kai-Poe ?

— Geld ! antwoordde de vreemde lakoniek, hij heeft niets meer. Een deel van de buit is toch verkocht ?

— Hoeveel ?

— Driehonderdduizend Yen.

De grootte van de som scheen den ander te verbazen. Hij keek den bezoeker nogmaals doordringend aan, en toen zeide hij kortaf :

— Zooveel geld is niet in dit huis, wij hebben honderdduizend Yen, wilt gij de rest in sieraden ? De Broeder kan ze immers zelf te gelde maken.

— Mij is het wel !

— Kom dan ! gij allen gaat mee !

Allen stonden op, gingen het vertrek uit door een zeer smalle deur, en kwamen in een tweeden kamer. In een hoek daarvanknielde de man, die voortdurend gesproken had, neder, maar wat hij deed was moeilijk te zien bij het zwakke licht van een enkele kaars, die een der Broeders van den Gouden Trap droeg.

Maar in ieder geval was het een werkje, dat zijn vruchten had afgeworpen, want toen hij weer opstond, had hij een dik pak bankbiljetten in de eene hand en een klein zilveren doosje in de andere. Hij stak ze den bezoeker toe met de woorden :

— Hier is het. Wanneer bezoekt Kai-Poe ons ?

— Zoodra het uur gekomen zal zijn ! antwoordde de bezoeker en hij liet het geld in zijn wijden zak glijden en deed den amulet weer om den hals.

Daarop boog hij diep, met de armen over zijn borst gekruist, en hij richtte zich op om zich om te draaien en heen te gaan, toen de andere op streeve toon zeide :

— Wacht ! teeken voor ontvangst !

Een ander gaf hem een bloknote en een gevulden penhouder en hij teekende een paar Chineesche letterteekens onder aan de bladzijde.

De woordvoerder van de Broederschap bekeek die handteekening aandachtig, en voor den derden maal keek hij den bezoeker met zijn koolzwarte oogen aan, alsof hij op den bodem van

zijn ziel wilde lezen.

Op dat oogenblik ratelde er in dat vertrek een telefoon.

De kassier, als men hem zoo noemen mocht, nam het toestel ter hand, sprak snel een paar woorden en luisterde.

En onder het luisteren kreeg zijn gelaat een uitdrukking van woeste wraakzucht en zijn oogen waren geen seconde van den man af, die het geld in ontvangst had genomen.

Deze deed snel een paar stappen achteruit, maar de ander schreeuwde luid :

— Belet hem om weg te gaan, Broeders ! Er schuilt hier ergens bedrog en verraad. Geen Broeder plaatst zijn handteekening zonder daar naast het teeken te zetten — de Trap ! Hij heeft het nagelaten ! En zijn taal klinkt zonderling, hij spreekt niet het Chineesch uit het Zuiden.

Terwijl de man sprak, waren alle andere Chineezers op den vreemdeling toegestormd.

Met twee bliksemsnelle slagen sloeg hij de twee voorsten neer en bereikte met een sprong als van een tijger de tusschendeur.

De kassier had juist zijn revolver getrokken, toen de vluchteling de deur kon dichtwerpen.

Hij had zoo een paar kostbare seconden gewonnen.

Snel als een hert wipte hij over de middentafel heen, en rukte de andere deur open, die naar de kleine binnenplaats voerde, juist toen achter zijn rug het schot klonk.

De kogel, in den blinde afgevuurd, ging met een scherp gefluit rakelings langs zijn hoofd.

In een paar groote sprongen was hij de binnenplaats over, stapte de gang binnen en wipte met sprongen als van een eekhoorn de trap op.

In de opiumkit waren wel dertig Chineezers — maar zij vertoefden in wolken van bewusteloosheid onder den invloed van de bedwelmende stof.

Maar toen hij eindelijk de laatste gang kwam

binnensnellen zag hij op een paar passen afstand van de huisdeur een zwaar gebouwd man staan in het gewaad van een Boedhapriester.

Zijn gelaat was flauwtjes verlicht door het schijnsel van een kleine lamp, die brandde in een vertrek waarvan de deur half open stond.

Dicht bij die deur was een telefoontoestel en daar stond de buikige priester vol ongeduld met het toestel voor de lippen.

Hij moest de stappen van den naderende gehoord hebben, want hij liet den telefoon vallen, trad in de gang en wilde zijn zwaard uit de scheede rukken.

Het kwam er maar halverwege uit, want de vluchteling was reeds bij hem, duwde hem een browning in de vette lendenen en zei dreigend :

— Ga opzij, wandelend wijnvat, of ik schiet !

De dikke man wankelde tegen den muur, en de andere schoof langs hem heen, en rukte de voordeur open. Op hetzelfde oogenblik tuimelden twee mannen naar binnen.

Het waren Charles Brand en Henderson.

De reus zette groote oogen op, toen hij het witte kwaadaardig vertrokken gezicht van den priester zag en fluisterde ontgaan :

— Wel voor den drommel dat is die dikzak in zijn lange jurk ! Dat is die man die ik in de bergen zijn kleeren heb afgenomen.

— En die je waarschijnlijk zooeven herkend heeft, Henderson, en dit vervloekte huis langs een omweg is binnen gegaan, riep Raffles, want men zal hem reeds hebben herkend. Maar het is nu geen tijd om daarover te twisten, — evenmin als over de vraag, wat een zoo hooggeplaatst heerschap in dit huis te zoeken heeft. Vooruit — want ik hoor hun voetstappen.

In een ommezien waren de drie mannen het huis uit en vlogen door de donkere sloppen, snel als de wind, terwijl achter hen woedende kreten van wraakzucht klonken, die snel in kracht afnamen en tenslotte geheel afstierven.

De volgende aflevering bevat:

De schatten van Golconda.

10 VOOR 1 RIKS 10

JEUGDBOEK 2

JEUGDBOEK 4

Zoekt U gezonde en niet te dure lectuur voor Uw jongens en meisjes, bestelt dan het pakket met tien **boeiende en tegelijk ontwikkelende boeken** uit onze Nederlandsche Geïllustreerde Jeugdbibliotheek voor slechts **f 2.50** (Twee Gulden en Vijftig Cent). U kunt dan kiezen uit de onderstaande titels. Al deze Jeugd boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar à f 0.25 per stuk, franco per post. De boeken vanaf No. 3 stellen wij ook **keurig ingebonden** beschikbaar voor slechts 40 ct. per stuk, franco per post. Bestel vandaag nog dit pakket met tien boeken bij de Administratie van het Amusante Weekblad te Bilthoven per postwissel of door storting op postrekening 70186 van f 2.50 onder vermelding „Voor Jeugdpakket” en opgave der gewenschte nummers.

1. Paul's avontuur in Limburg. (Uitverkocht.)
2. Peter Dornier.
3. De Club van Vijf.
4. Het avontuurlijke Levensjaar van Brammetje.
5. Met een motorboot op Avontuur.
6. De Heldendaden van een straat-hond.
7. Vier van het Platteland.
8. Het Leven in.
9. Roodrok, de jonge Vos.
10. Asoko, de Zwerver.
11. Het Geheimzinnige Hotel.
12. Van Huis ontvoerd.

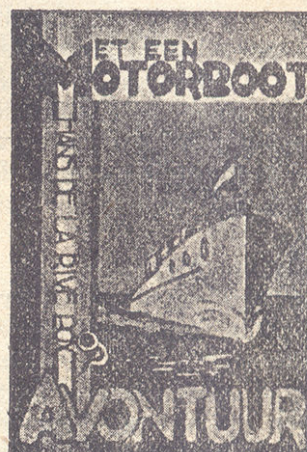

Elk dezer Jeugdboeken is zeer kloek van formaat, bevat **160 blz. druks**, is aardig geïllustreerd en heeft een frisch, aantrekkelijk drielieurendruk-omslag. Ze zijn van

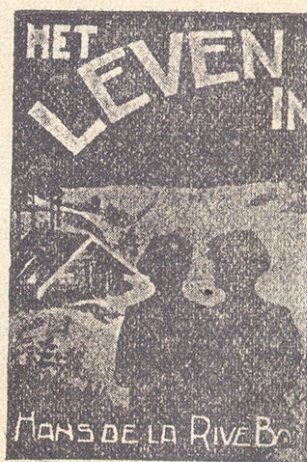
absoluut goeden inhoud

en leenen zich ook uitstekend voor bibliotheken van scholen, jeugdverenigingen enz., waarvan er reeds vele voor regelmatige ontvangst dezer om de vier weken verschijnende boeken hebben ingeteekend.

Ook U kunt zich de regelmatige ontvangst der in deze Serie Jeugd boeken verschijnende titels verzekeren, door extra toezending van f 1.50 (Een Gulden en Vijftig Cent) voor de zes volgende te verschijnen Jeugdboeken.

JEUGDBOEK 5

JEUGDBOEK 8

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN

REEDS VANAF

BATCO DE WERELD COUPONS

14 KARATAATS GOUD

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA N^o30 1 1/4 ct ||| NORTH STATE 1 1/4 ct
- MAVRIDES 1 1/4 ct ||| GOLDDOLLAR 1 ct
- MASPERO N^o2 1 1/2 ct ||| PIRATE 1 ct
- BRISTOL 1 ct ||| FLAG 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

GRATIS PUNTEN

Naam:

Adres:

L 6

Stad:
Gefiel mij gratis en franco Uw nieuwe Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénzelfde adres wordt slechts een dezer bons geaccepteerd.

MARY LAVLOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDSTE METRO-GOLDMANN MAVER ARTISTEN